

V 65. čísle BEZEVŠEHO mimo jiné najdete:

Fedor Gál a Jan Urban

Veletřhy vzdělávání

Politický vězeň Leo Židek

Nové vedení školy

Představujeme obory

Naši milí čtenáři,
s velkou radostí vám přinášíme 65. číslo Bezevšeho. Naplnili jsme neuvěřitelných 32 stran. Ideální podzimní listopadové počasí vyzývá k pěkným chvilčkám. Opět vidím klasickou podzimní scénérii. Choulíte se do teplé deky, na stůl postavíte šálek horkého čaje, ze kterého se bude ještě chvíli kouřit, rozsvítíte si pořádnou lampu, kužel světla se zapíchne do čerstvých a voňavých stránek, a pak už nebudete vnímat okolo sebe nic, jen ticho a vůni čaje!

Určitě neminete interview s novým ředitelem školy Ing. Richardem Sýkorou a s některými novými pedagogy. A tak se na chvíli ocitnete v nebi, ale také v pekle. To není zdaleka vše! Za dva a půl měsíce se toho u nás událo neskutečně mnoho. Například se jezdilo na veletřhy vzdělávání a stále se pokračuje s prezentací Polygrafky na základních školách. V tomto čísle najdete dvojstranu, která vysvětluje, co je podstatou oborů, které se u nás vyučují, a díky fotografiím navštívíte odborný výcvik: ateliér, grafická studia, tiskárnu i knihárnu. Přijďte se podívat, uvidíte sami! Uskutečnily se semináře a besedy s významnými a zajímavými osobnostmi (chytrý čtenář vidí na titulní straně fotografie dokumentující obsah novin). Řadu setkání u nás organizuje Mgr. Filip Stojaník a k moderování vede svoje zákyně. Ty v anketě vysvětlují, jak se připravují na moderování a co prožívají.

Kromě besed jdeme nebo dokonce jedeme do divadla. Žáci Polygrafky zhlédli představení Jak se dělá divadlo v provedení rumburského Hraničáře. Parta učitelů a žáků vyjela dokonce dvakrát do Divadla na Vinohradech. Na Polygrafce to zkrátka žije, žáci píšou příběhy, kreslí se, fotografují (maturanti tvoří tablo), každé pondělí se bruslí nebo se denně hraje stolní tenis. Díky Šerly, která už dávno odmaturovala, a její lásce ke kreslení a k Bezevšeho máme noviny plné jejich kresbiček maskota v různých situacích. Díky, Šárko, jsi věrný Pátek.

Co bude dál, nevíme. Jsme si ale jisti, že máme spoustu dalších velkých plánů a snů, za kterými půjdeme. V této divné době plné nejistoty a obav, jak dlouho budou žáci ve školách, jak se zase rozvine covidová nákaza, se tady všichni společně snažíme jet a nezastavovat se. Protože musíme, dokud to jde. Protože když je zle, přidáme plyn a zaženeme chmury prací a zábavou. A jestli nás covid na chvíli zastaví, my se z toho nezblázníme. Lidstvo už zvládlo těžší věci v dobách daleko horších, lidé často zůstali na mnohé věci úplně sami. Bez rady, bez pomoci. Neměli počítače ani chytré telefony.

Přeji vám, milí čtenáři, abyste si dopřáli hezké okamžiky s Bezevšeho, aby vás minul covid i jiné nemoci a abyste nadcházející adventní dobu prožili nejen v pokoře, ale i ve zdraví. Držte se!

Iva Šabatová

17. LISTOPAD

najdete nás: www.bezevseho.eu • pište nám: bezevseho@sosmgp.cz

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO

ZÁŘÍ AŽ LISTOPAD NA DM

„Když školní rok už začíná, je v očích ještě krajina, ukrytá někde pod víčky...“, tak začíná jedna dávná báseň, která mi vždy na začátku školního roku zní v hlavě. S krajinou prázdnin ukrytou někde pod víčky se zabydleli noví i starší studenti ve ve zdech domova mládeže. Všichni měli a možná ještě mají v hlavě otázky: „Na jak dlouho? Dokončíme tentokrát školní rok?“

Ale jinak vše začalo tradičně:

- Seznámení se s pravidly života na DM, s řádem DM, režimem dne
- První schůzky jednotlivých výchovných skupin se svými vychovateli
- Seznámení nových žáků s vychovateli
- Seznamovací hry v klubovně (tentokrát nám na celý večer vydržela jedna jediná hra, a to KRIŽOM – NĚKRIŽOM, kterou ti starší s gustom potrápili nováčky.
- Letos jsem ještě do úvodních aktivit zařadila schůzku všech ubytovaných žáků a jejich představení po ročnících, protože jsem si uvědomila, že přestože, je na intru necelých padesát žáků, vzájemně se moc neznají.
- Říjnovou hlavní aktivitou byla SCHOVÁVANÁ ve škole, na kterou se všichni moc těšili, a pro VS3 (4.S, 2.A) se uskutečnila skupinová schůzka na téma Zdravé stravování.
- Na listopad je v plánu HORKÉ KŘESLO (beseda s vybraným vyučujícím) a VS3 se dozvěděli plno zajímavostí o NEVERBÁLNÍ KOMUNIKACI.
- Nově mohou žáci DM využít dvě sportovní aktivity - pondělní bruslení a úterní stolní tenis.

-lo-

Co nás naučilo cestování a podnikání a ve škole nám zapomněli říct

byl název interaktivní přednášky M. Škody a M. Vinše z organizace Leap Makers. Akce proběhla 4. 11. 2021 pro studenty ze 4.S., protože tito žáci za pár měsíců opustí školní lavice a budou hledat svou životní cestu.

Jen ve zkratce pár myšlenek a rad, které mohli na přednášce slyšet:

- Zaměř se na to, co je v životě důležité.
- Ptej se lidí, kteří mají odpovědi.
- Hledej v životě své poslání.
- Zvládli to jiní, tak proč ne ty...
- Každý je zodpovědný sám za sebe.
- Získej odpověď na otázku, která tě zajímá a posune dál...

Žáci dostali za úkol zamyslet se například nad tím, co:

- chtějí dokázat
- chtějí umět
- chtějí začít
- chtějí vydělat

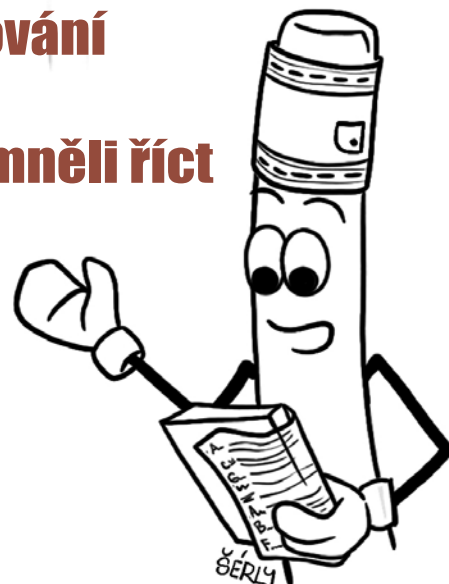
O lektorech:

- Miky Škoda, dobrodruh, šéf firmy, lektor, zakladatel X Challenge a Leap Makers, autor knihy MŮŽEŠ (PO)DĚLAT COKOLIV.
- Matouš Vinš, cestovatel, fotograf, tvůrce, autor knih TRAVEL BIBLE a TRAVEL JOBS.

Žáky 4.S jsem poprosila o zpětnou vazbu na přednášku. Dostali tři otázky:

1. Jakou známkou byste přednášku ohodnotili?
2. Jak se ti líbila/nelíbila?
3. Co pro tebe bylo důležité slyšet?

Vypočítala jsem průměrnou známku, kterou čtvrtáci akci dali – 1,47.

Z odpovědí přináším malou ukázkou:

- Trošku víc mi to ukázalo směr, co v budoucnu dělat.
- Všechno jde.
- Abych si našla něco, co mě baví.
- Měla bych si život užívat a ne jen přežívat.
- Bylo důležité slyšet, ať do toho jdu a zkusím to.
- Uvědomila jsem si, z čeho všeho můžu vydělávat peníze.
- Nejdůležitější pro mě byly příklady z reálného života.
- Utvrdilo mě to v tom, že jsem ráda, že jsem přijala nabídku v mém životě a že je to dobré rozhodnutí.
- Lidé musí mít svůj cíl.
- Způsoby, jak se dá cestovat i bez peněz.
- Asi mi to nedalo nic.
- Zamyslet se nad životem.

-lo-

Moto: Vzdělání je to, co nám zůstane, když zapomeneme všechno, co jsme se naučili ve škole (K. Čapek)

OKÉNKO

ŠKOLNÍ METODIČKY PREVENCE

ZÁŘÍ AŽ LISTOPAD 2021

Každá škola má zpracovaný **PREVENTIVNÍ PROGRAM ŠKOLY**, jehož plné znění najdete na webových stránkách školy nebo ve vitrině školní metodičky prevence v prvním patře školy. Jeho součástí je: **ŠKOLNÍ PROGRAM PROTI ŠIKANOVÁNÍ**.

- Třídnické hodiny zaměřené na seznámení se žáky navzájem a seznámení žáků s jejich třídními učiteli proběhly hned v prvním zářijovém týdnu. Měly tradiční obsah – povídání v kruhu,

s kamínkem, rozdělení do dvojic pomocí hry **PROVÁZKY** a aktivita zvaná **INTERVIEW**.

- Jiný obsah měly třídnické hodiny uskutečněné ve 2. S a 3. A.
- Ve 3. A bylo cílem naladění se třídy na sebe, sdílení budoucích pracovních a studijních plánů, diskuze nad volbou školy a významem vzdělání vůbec.
- Ve 2. S se velmi otevřeně komunikovalo o vztahových problémech, řešilo se téma extroverze - introverze - byl prostor pro bližší poznání se se žáky, kteří jsou ve třídě noví.
- O dalších aktivitách realizovaných v rámci programu prevence, a to externími organizacemi KONSENT pro 2. A a 2. S a LEAP MAKERS pro 4. S, se více dočtete na jiných místech Bezevšeho.

- lo -

SRDÍČKOVÁ POMOC

Vloni na podzim se naše škola měla tradičně zapojit do sbírky **SRDCE DĚTEM**. Byli jsme připraveni, ale nakonec jsme vše museli zaslat zpět.

Proto je skvělé, že tento rok mohla sbírka proběhnout, a to ve středu 6. října 2021. Zapojilo se do ní pět dvojic našich studentek a studentů a během pěti hodin dokázali vybrat 3 595 Kč (zjištěno pouze přepočtem prodaných předmětů, výsledná částka je vyšší, protože mnoho lidí dalo více).

Výtěžek sbírky je určený vážně nemocným dětem, jejichž léčba je finančně náročná a běžné zdravotní pojištění nestačí.

Na příběhy dětí se můžete po dívat na stránkách organizace: www.zivotdetem.cz
Děkuji všem zúčastněným i všem, kdo jste do sbírky přispěli.

Na sbírce se podíleli:

Eliška Stárková, Martina Surý

– 1 415 Kč

Anna Kroutilová, Matěj Horák

– 845 Kč

Adéla Petruželová, Viktorie Danielová

– 590 Kč

Michael Janovský, Martin Šnejd

– 540 Kč

Karolina Mendová, Lucie Prágllová

– 205 Kč

Petra Čechová

– příprava sbírkových předmětů

-lo-

Ani po covidu-19 nepřišli studenti naší školy o možnost vyjít do ulic ve jménu charitativní sbírky **ŽIVOT DĚTEM**. Vám, kterým to nic neříká, to s radostí objasním.

Poslání charity je pomoc nemocným, handicapovaným a především opuštěným dětem po celé České republice. Dětem, které potřebují odbornou pomoc v těžkých situacích, ve kterých si samy neporadí. Tato sbírka se snaží ulehčit dětem a případně jejich rodičům život a dát jim podporu, kterou jim stát nedá. Snaží se jim zajistit lepší rehabilitaci, ozdravné pobyty a hraří potřebné pomůcky. Pro zaručení těchto věcí však potřebují peníze, a tak tato obecně prospěšná společnost vytvořila celonárodní projekt zvaný Srdíčkový den, na který se dnes podíváme pohledem statečných dobrovolníků. Předtím si však ve zkratce objasníme, co to ty dny znamenají.

Srdíčkové dny je charitativní sbírka, která se koná třikrát ročně: na jaře v březnu, na podzim v září a v zimě v prosinci. Sběrka obvykle trvá pár hodin, kdy studenti středních škol a učilišť nabízejí různé dárkové předměty za určité ceny. Výtěžek sbírky se pak využije na co nejvíce možných potřebných věcí. Ať už jde o invalidní vozíky, zdravotní kočárky, chodítka, polohovací zařízení a další kompenzační pomůcky, na obvazové materiály, speciální výživy, ale taky na neurorehabilitaci či ozdravné pobyty, které obvykle nehradí zdravotní pojišťovna.

A teď se můžeme podívat na to, jak takový zajímavý den vypadá z pohledu rumburského dobrovolníka. Potom, co ráno vstane te neskutečně brzo, abyste na sebe stihli hodit něco normálního a hlavně čistého z vašeho introvského šatníku, se odeberete dát si snídani, abyste měli trpělivost, sílu a dobrou náladu. Po snídani vám dojde, že nebudete mít školu a přijdete například o test z chemie, jako se to stalo mně. To vám automaticky zvedne náladu. Odeberete se pro potřebné dárkové předměty a hlavně povolení a potvrzení, protože lidi a hlavně chudí studenti si vymyslí cokoli, aby si mohli koupit kebab na náměstí nebo čínskou polévku ke zpříjemnění večera na intru. Po chvíli diskotování se vydáte statečně do ulic s taštičkou se zipem, který nemůžete otevřít, a dírkou v krabici, do které má problém se dostat i dvacetikoruna. Vyjdete do té obrovské zimy a přemýšlíte nad tím, jak budete lidi oslovovat a kde bude nejlepší se pohybovat.

-annie-

Život dětem tímto srdečně a s úctou děkuje

**studentům, studentkám a zaměstnancům SOŠ mediální grafiky a polygrafie,
Jiříkovská 840/4, Rumburk**

za účast v podzimních Srdíčkových dnech 2021 a za finanční částku **4 652,- Kč** získanou prodejem předmětů s logem Život dětem.

Částka bude použita na pomoc dětem se závažnými onemocněními, které jsou stabilně odkázány na domácí péči svých rodičů, a to konkrétně na pořízení rehabilitačních a kompenzačních pomůcek, na úhradu zdravotnického materiálu, speciální výživy, rehabilitačních pobytů apod.

Děkujeme Vám, že nám pomáháte

Vážená paní Obergruberová, dovoluji, abych Vám, studentům i Vaším kolegům co nejsrději poděkovala za pomoc vážně nemocným dětem v rámci podzimních Srdíčkových dnů. Věřte, že si Vaši pomoci nesmírně vážíme. Je opravdu pro nemocné děti i jejich rodiče nesmírně důležitá.

V příloze Vám zasílám děkovný certifikát s vybranou částkou - 4 652,- Kč

Zároveň Vás chci upozornit na dalších mých devět reportáží o konkrétních nemocných dětech, které najdete na našem webu: (<http://www.zivotdetem.cz/c/pribehy-deti/> - vpravo: reportáže o dětech, kterým pomáháme – rok 2021).

Myslím, že je dobré, když studenti vidí, komu například pomáhají a jak prospěšnou práci při Srdíčkových dnech odvádějí.

S velkým díkem za Vaši laskavost a přáním všeho dobrého Maria Křepelková

Nové vedení školy

Každý nový školní rok přináší spoustu očekávání. Jaký bude? Podaří se uskutečnit záměry? Podaří se něco někam posunout? Jak to bude vypadat s výukou? Bude dost žáků? Bude dost peněz? Budeme všichni zdraví? Budeme chodit do školy, nebo nás zase čeká výuka on-line? Se začátkem letošního školního roku přišly změny. A to dost zásadní. Novým ředitelem naší školy byl jmenován Ing. Richard Sýkora, vedením ekonomického úseku byla pověřena paní Alena Radová a zástupcem ředitele pro odborný výcvik se stal pan Martin Štěpánek. Z původního vedení školy jsem zůstala jen já. Do školy přišla řada nových pedagogů a také externistů. Jsou to velké změny, které doufám snad nijak zásadně nezasáhnou do života Polygrafky. Ba naopak! Myslím, že sem budeme dál všichni chodit rádi.

Rozhodla jsem se položit pár otázek novému řediteli školy, se mnou se ptají také kolegyně A. Bartůňková a naši žáci V. Danielová a Š. Žďánský. V interview budu panu řediteli tykat, protože se známe dlouho jako kolegové a prostě si tykáme.

Na Polygrafce jsi učil odborné předměty. Napadlo tě někdy, že budeš tuto školu řídit? Kdy a jak tento nápad přišel? Co všechno jsi pro to musel udělat? Samozřejmě kromě toho, že ses přihlásil do konkurzu.

V ředitelně je někdy jako v nebi a někdy je to peklo!

Neříká pan ředitel, že má dcery jen dvě?

Nikdy jsem neměl ambice někoho vést nebo někomu něco nařizovat. Vždy jsem se snažil starat hlavně o sebe, plnit si své úkoly a vykonávat svou práci, ať se jednalo o kolektivní sporty nebo o zaměstnání. Dozvěděl jsem se, že se dosavadní ředitel chystá užít si zasloužený důchod a mohl by na naši školu přijít někdo, kdo by mohl narušit přátelskou (skoro až rodinnou) atmosféru, se kterou se na škole setkávám přes dvacet let, kdy jsem na školu nastoupil. Zároveň jsem byl několika kolegy osloven, zda bych nezkusil konkurz na místo ředitele. Řekl jsem si, že to zkusím. Kromě ujasnění si, co bych chtěl na škole změnit a kam bych chtěl školu vést, jsem se musel seznámit s mnoha zákony, vyhláškami, nařízeními vlády atd. a hlavně budu také muset absolvovat školu pro ředitele škol, aby mé působení v roli ředitele bylo delší, než dva roky.

Náplň práce učitele odborných předmětů a ředitele školy se liší. Jak moc se liší očekávání od reality?

Hlavní rozdíl je asi v časové náročnosti a to nemyslím pouze mou přítomnost ve škole. Velké množství různých (i vícedenních) seminářů, porad ředitelů škol, školení a v nejbližší době i studium mi zabírá velké množství času, který bych jinak věnoval rodině a svým koníčkům. Právě organizování profesních a soukromých aktivit a povinností je v počátcích mé nové funkce nejsložitější. A co se učení týče, stále ještě nějaké odborné předměty vyučuji.

Přišly s novou pozicí také nějaké problémy nebo obavy?

Je něco, s čím se hodně potýkáš?

Samozřejmě, když člověk začne vykonávat jakoukoliv činnost, se kterou nemá mnoho zkušeností, má trochu obavy, aby něco nepokazil. Naštěstí jsou mezi mými podřízenými zkušené kolegyně, na které se mohu v případě nejistoty obrátit. Již jsem také využil své přátelství s některými řediteli okolních škol, kteří mi byli ochotni s některými problémy pomoci.

Kolegové jsou nyní podřízení.

Je to pro tebe náročné?

Jak jsem již zmínil v úvodu, kolegové na zdejší škole jsou spíše kamarádi, kteří jsou zároveň profesionály ve svém oboru a vědí, co mají dělat. Nezažil jsem, že by se některý z nich na jiného jakkoliv povyšoval. Naopak byli vždy ochotni pomoci druhému radou. Takže hierarchie pracovních

pozic určitě existuje, ale nikdo jí zde nijak přehnaně nezduřazuje a nadále (alespoň já to tak cítím) jsme prostě kolegové a s některými dokonce spíše kamarádi.

Přišly s novou pozicí v zaměstnání také změny v osobním životě?

V osobním životě je asi největším problémem nedostatek volného času. Myslím, že jsem velmi aktivní člověk (alespoň, co se sportování týče) a zároveň mám dvě malé dcery (6 a 11 let), kterým se snažím věnovat. Musel jsem své aktivity trochu omezit a zároveň se snažím „využívat“ babiček, které se svými vnučkami rády tráví svůj důchodový čas.

Máš alespoň někdy čas na svoje koníčky? Můžeš čtenářům nastínit, co děláš ve volném čase?

Již jsem naznačil, že jsem trochu závislý na sportu. V létě rád hraji tenis, plavu, jezdím na kole, kolečkových bruslích a lyžích. V zimě bruslím, občas si zahraji hokej (již jen „rybníkový“), lyžuji (běžky). Celoročně pak hraji stolní tenis. Všechny sporty (zatím kromě kolečkových lyží) se snažím naučit i své dcery, které se tomu zatím nebrání, naopak občas musím změnit své plány a jít sportovat s nimi, protože to chtějí.

Jakou máš vizi, plány, co bys na Polygrafce rád udělal, vybudoval?

Plánů a nápadů je dost a nechce se mi je všechny prozrazovat, abych nevypadal, jako „kecal“. Asi hlavní věcí, kterou bych rád dokázal, je vzbudit hrdost zdejších studentů na „svou“ školu. Aby naši žáci při různých sportovních i profesních soutěžích bojovali za Polygrafku, aby dělali čest své škole při různých humanitárních a společenských akcích a v neposlední řadě aby své kvality dokazovali při studiu a závěrečných zkouškách, či maturitě. K této hrdosti bych rád přispěl svou snahou o rekonstrukci a vrácení zaslé krásy budově zámku i celému areálu školy.

Vzkázal bys něco našim žákům, případně všem čtenářům?

Asi to, co se snažím vštípit i svým dcerám. Snažte se nebýt pouze průměrní a snažte se celý život zlepšovat. To, za co vás chválili, když vám bylo šest, nebude stačit, až vám bude dvacet.

Děkuji ti mnohokrát za čas, za odpovědi a přeju ti, ať se ti daří nejen ve škole, ale i doma v rodině!

- ŠA-

Fotíme podzim v Krásné Lípě aneb Praxe 3.S trochu jinak!

6 x 3 = 18 otázek novým kantorům na Polygrafce

Spolu se Štěpánem Žďánským, jsme dostali možnost udělat rozhovor s novými kantory na Polygrafce, abychom se s nimi všichni lépe poznali. Oslovili jsme tři učitele a to pana učitele JOSEFA KNOBLOCHA, ROBERTA RIEDELA a paní učitelku LUCII PŘIBYLOVOU. Zaslali jsme jim stejné otázky, na které nám odpovídali. Všem třem děkujeme za ochotu.

1. Představte se a povězte nám, odkud jste se u nás na Polygrafce vzal/a?

Jaké bylo vaše předchozí zaměstnání?

JK: Dobrý den, jmenuji se Josef Knobloch, jsem ženatý a s manželkou Katkou máme syna Honzíka. V současné době bydlíme v Horní Libchavě. A kde jsem se u vás vzal? Nejradši bych na první dobrou napsal, že bych to také rád věděl, ale nyní vážně. Někdy koncem května letošního roku se mi ozvala Lucka (paní učitelka Příbylová), zda bych měl zájem u vás učit. Jak jsem se rozhodl, asi nemusím blíže zmiňovat.

Předchozí zaměstnání? Není předchozí, je to stále mé platné zaměstnání v režimu hlavního pracovního poměru. V Krásné Lípě jsem jednatelem společnosti Obaly Krásná Lípa, spol. s r. o., kde se zabýváme kartonážní výrobou. Dá se tedy říci, že z jedné práce se přesunu do druhé a po ukončení výuky se zase vrátím nazpět.

RR: Dobrý den, jmenuju se Robert Riedel, pocházím z Mikulášovic a bude mi tento měsíc 39 let. Ve svém posledním zaměstnání jsem působil jako učitel na ZŠ v Mikulášovicích a předtím jsem učil na Střední lesnické škole ve Šluknově.

LP: Jmenuji se Lucie Příbylová (za svobodna Bílková - to uvádím pro čtenáře, kteří mě pod tímto jménem znají z dřívějších). Na Polygrafku mě zavála náhoda, už je tomu ale hodně dávno. Psal se rok 1995 a já studovala na rumburském gymnasiu, ale nebavilo mě to a prospech byl, mírně řeče-

no, bídný. Porozhlížela jsem se po okolních školách a na popud naší sousedky a v té době vychovatelky, paní Jany Trejtnarové, se šla podívat na Polygrafku. A na první pohled se mi zalíbila. Takže jsem v září 1995 nastoupila na dnes již zaniklý učební obor sazeč/sazečka (ne, nebylo zde zahradnictví, jen sazba písma se dříve dělala odděleně od obrázků, to ale jistě víte z technologie). Vyučila jsem se v roce 1998, pokračovala maturitní nástavbou a odmaturovala v roce 2000. Pak jsem nastoupila na Chemicko-technologickou katedru Univerzity Pardubice a po jejím absolvování se dozvěděla, že zde shání učitele. Měla jsem několik pracovních nabídek, ale odmalička jsem chtěla být učitelkou a tak jsem tu. Učím chemii, materiály, polygrafii, technologii a odborné kreslení.

Žádné předchozí zaměstnání se tedy nekonal. Ale během středoškolského i vysokoškolského učiva (a vlastně i když už jsem učila) jsem vystřídala několik brigád - práci za barem v rockovém klubu, na diskotéce i v restauraci, dělala jsem kontrolorku v McDonaldech, pracovala jsem v několika tiskárnách - ofsetové, hlubotiskové i flexotiskové, účastnila jsem se výroby tiskových barev, pořádala jógové pobyty a hlídala na nich děti, když rodiče cvičili...

2. Působíte na Polygrafce nyní dva měsíce. Jaké jsou vaše první dojmy?

JK: Toto je těžká otázka pro odpověď, ale zcela určitě mohu napsat, že zatím dobrý.

Josef Knobloch

Musím se přiznat, že mám ještě jeden velký rest, a to, že jsem si neprošel vaše prostory odborného výcviku.

RR: Dojmy jsou velmi pozitivní, práce na této škole mě baví a jsem moc rád, že jsem sem mohl nastoupit.

LP: Jak už víte, nejsou to mé úplně první dva měsíce na Polygrafce, ale návrat po rodičovské dovolené, která trvala šest let, kdy jsem stihla porodit čtyři děti (o mém prvním těhotenství a jeho strastech se dočtete v některém z předchozích Bezevšeho). A dojmy po návratu jsou vesměs příjemné. Atmosféra školy je stále přátelská, kolegové milí a žáci v pohodě.

3. Jak byste popsal/a svůj první den výuky na naší škole?

JK: První den výuky jsem měl úvodní hodiny. Myslím si, že to proběhlo celkem v pohodě. Když si studenti chtěli po úvodním představení ve zbytku první hodiny povídat, tak jsme si povíдали. Tam kde komunikace vážla, jsme si dali můj oblíbený úvodní testík. Předpokládám, že spokojenost byla na obou stranách. :-)

RR: Samozřejmě musím přiznat, že jsem měl počáteční obavy jako každý, kdo změní zaměstnání. Nebyl jsem si jistý, jak mě žáci a kolegové přijmou, ale naštěstí vše dopadlo dobře.

LP: Bylo to v roce 2005 a pocity jsem měla smíšené. Moc jsem se těšila, školu jsem znala ze svých studentských let, ale postavit se na tu druhou stranu před třídu mladých lidí, kterým bylo asi o pět roků méně než mně, nebylo snadné. Netrvalo však dlouho a práci jsem si zamilovala. Teď po rodičovské dovolené už to bylo o mnoho snazší.

4. Na jaké rozdíly oproti vašemu předchozímu zaměstnání jste na Polygrafce narazil/a?

JK: Jak jsem psal výše, tak se nejedná o předchozí zaměstnání, ale stále se jedná o stávající zaměstnání. Pro mě osobně není

Lucie Příbylová (druhá zleva)

pedagogická činnost prací nebo zaměstnáním, je to poslání, protože časová náročnost bývá v některých případech vyšší než v praxi.

RR: Narazil jsem na rozdíly v přístupu žáků k učení. Jednak je to jistě zapříčiněno již určitou vyzrálostí žáků a také tím, že tuto školu si vybrali dobrovolně. Na ZŠ jsou žáci povinně, a to může být pro leckteré demotivační. Pozitivně vnímám především snahu většiny žáků se něčemu naučit a nebývá tu takový problém s neplněním zadávaných úkolů.

LP: Porovnám Polygrafku před rodičovskou dovolenou a po ní. Odcházela jsem, když zde byl ředitelem pan Kubeš, pak ho vystřídal pan Uher a nyní je to pan Sýkora. Zástupcem ředitele byl pan Uher, nyní je to paní Šabatová. Několik kolegů a kolegyně skončilo, jiní nastoupili. Z několika bývalých žáků se stali učitelé a má kolegové. I po tolika změnách ale Polygrafka zůstala tou školou, kterou jsem si už v době studia oblíbila. Přátelská, otevřená škola s rodinnou atmosférou, s akčními učiteli i studenty, s dobře vybavenými dílnami, ale dosti ošuntělou fasádou. Zde určitě platí, že není důležité, co je na povrchu, ale uvnitř. :-)

5. Jak se cítíte v kolektivu kolegů?

JK: Tady budu stručný. V kolektivu kolegů se zatím cítím velmi dobře. Musím se ale přiznat, že s kolegy z odborného výcviku jsem se ještě neviděl nebo jen letmo. Doufám, že to velmi brzy napravím.

RR: V kolektivu kolegů se cítím velmi dobře, jsou milí, přátelští a hned mě vzali mezi sebe. To rozhodně není všude samozřejmé a za to bych chtěl svým kolegům poděkovat.

LP: Když jsem začínala, většina kolegů byli předtím mí učitelé. Byl to zvláštní pocit, ale moc hezky mě mezi sebe přijali a s některými vzniklo právě přátelství. Řekla bych, že vztahy na Polygrafce jsou nadstandardní.

6. Čím vás nejvíce překvapili žáci během výuky?

Zda-li vás vůbec něčím překvapili?

JK: Překvapení je zatím bohužel spíše negativní a to hlavně kvůli mobilním telefonům, ke kterým už většina studentů prostě přirostla. Ale abych nebyl jen negativní, tak jako pozitivum bych rád uvedl, že řada studentů má výtvarný talent a velice hezky kreslí.

Své odpovědi na otázky bych rád uzavřel jednou anekdotou přímo ze života: Pedagog určitě vždy potěší, když se ho student po dvou měsících školy zeptá, jak se jmenuje předmět, jehož hodina právě probíhá.

RR: Žáci mě překvapili svým vstřícným přístupem a velmi si cením toho, že se s nimi ve většině případů dobře vychází. Pevně věřím, že to tak vydrží i nadále.

LP: Během těch deseti let, co jsem učila, toho bylo hodně. Od své třídy jsem například ke třicetinám dostala 30 rudých růží a na maturitním plese poukaz na seskok padákem - když jsem pak měla termín seskoku, půlka třídy se na mě přišla kouknout. Druhá třída byla překvapení plná (o jedné hodině v ní jsem také napsala článek do Bezevšeho - mluvím za vše). A třetí třída mě hodně překvapila, když mi udělala krásné rozloučení před odchodem na mateřskou. Překvapily mě nejednou vzácky a zprávy od bývalých žáků, jak vzpomínají na školu i na mě, že si uvědomili, jak

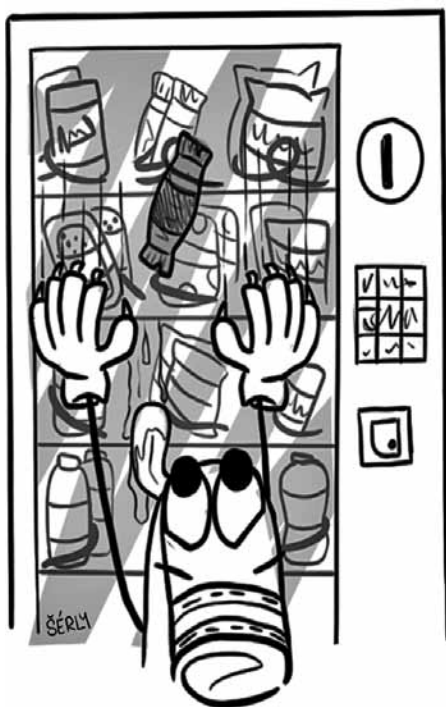
Robert Riedel

bylo na škole dobře a vrátili by ta léta zpět. Teď učím zatím jen dvě třídy chemie - 1. P a 1. A. A jestli mě něčím překvapí? Asi jen tím, že přijdou na novou školu a hned se mi někteří zdají nějak zduřeni a bez zájmu. „Chemie? Co? Mně je to jedno. Já to neumím. Sešit? To musím mít?“ Přitom vás možná čekají jedny z nejkrásnějších let v životě. A skoro každý, kdo prošel naší Polygrafkou, by to odsouhlasil. Jenže to asi zjistíte až zpětně.

Viktorie Danielová a Štěpán Žďánský

Bez automatů s občerstvením si to už neumíme představit. Někdy nás ale pěkně potrápí!

Festival, ne však hudební!

V pátek 1. října 2021 se v hale pivovaru Kocour ve Varnsdorfu konal festival vzdělávání s názvem COMENIUS.FUN.

Byli jsme tam, fotilo se, tiskárna chrlila fotografie těch, kteří se nebáli objektivu, a my celý den referovali o naší škole a rozdávali propagační materiály.

Akce se zúčastnily školy především z výběžku, ale i z Ústeckého a Libereckého kraje. Přijelo několik autobusů školáků.

Uvidíme, kdo zbystřil a přijede se k nám podívat na Den otevřených dveří.

Až to tu uvidí, pochopí, o čem je polygrafie a zjistí, že uvnitř nevábne budovy panuje dobré klima.

Tak neváhejte a přijďte!

-ŠA-

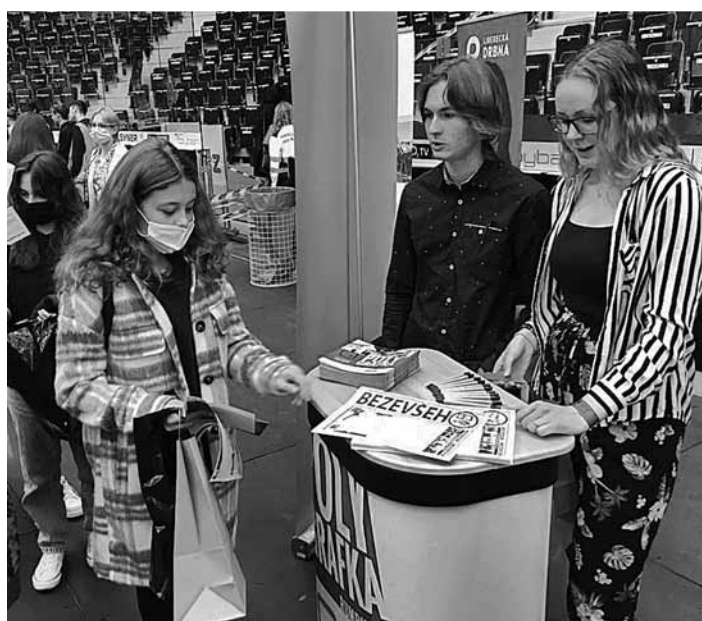

Prezentace POLYGRAFKY v Liberci a Děčíně

Nejen Varnsdorf byl příležitostí představit naši školu. Nejrozsáhlejší akcí byl třídní veletrh vzdělávání ve dnech 14. - 16. října 2021 EDUCA EXPO Liberec, konaný v Home Credit Areně s dvacetitisícovou účastí žáků, rodičů a prarodičů. Polygrafka se také představila na veletrhu ŠKOLA DĚČÍN dne 21. října 2021 v Centru Pivovar Děčín.

Děkujeme všem, kteří tyto akce zajišťovali přípravou propagačních materiálů nebo svojí přímou účastí na veletrzích. Atmosféru nám přináší následná fotoreportáž. -iša-

Prožít plnohodnotný život, mít dobré manželství, děti, dočkat se vnoučat a přitom zažít v životě trauma, nesložit se, nerezignovat a nebát se o tom mluvit je zkrátka obdivuhodné. Díky besedě s panem Žídkem jsem si opět uvědomila, co je morální hodnota člověka, co je statečnost, pokora, skromnost, co je lidská vůle přežít a ustát těžké věci, lidská moudrost, láska nejen k bližnímu svému, ale také k člověku jako takovému a jak důležitá je pravda a především svoboda, kterou dnes máme. Jak je přitom skvělé, když člověk neztratí smysl pro humor, a ten vy máte.

Děkuji, pane Žídku, za to, že mladé generaci vypravujete svůj příběh. Vaše očitě svědectví se k nim dostane. Dnešní partu mladých lidí jste si získal. Byla jsem dojata jejich reakcemi a chováním. Tím, jak jste je zaujal.

Smekám, pane Žídku

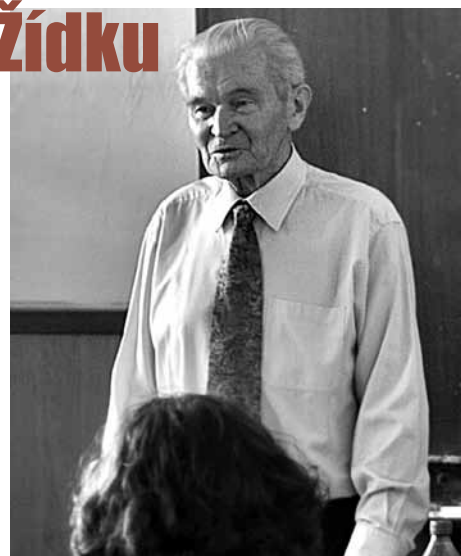
A kolik moudrých věcí jste řekl!

- *Všechny ženy jsou krásné.*
- *Jsou krásné ty ženy, které se usmívají.*
- *Nejkrásnější úsměv je ten, který je zalitý slzami.*
- *Každý člověk chce být milován. Ale dostane se mu lásky, když sám miluje.*

Vážil jste dlouhou cestu k nám na sever. Přijel jste z Prahy vlakem a po besedě cestoval opět vlakem, ale tentokrát až do Ostravy. My všichni už jsme v teple svých domovů, ale vy sedíte ještě ve vlaku. Cesta domů trvá sedm hodin. Do půlnoci. Smekám, pane Žídku, a se mnou celá Polygrafka.

Děkujeme!

-ŠA-

Politický vězeň komunistického režimu Leo Židek

V padesátých letech dvacátého století se v Československu mohlo velmi snadno stát, že ani student s výborným prospěchem nemusel být připuštěn k maturitě. Stačilo, aby se svými názory a politickým přesvědčením znelíbil představitelům vládnoucí komunistické strany. Ve stejné době neexistovala ani možnost svobodně vycestovat do zahraničí. Leo Židek zaplatil na počátku padesátých let za svou představu o svobodném studiu v Západním Německu vysokou cenu. V roce 1953 byl z politických důvodů odsouzen k osmiletému vězení. Většinu trestu strávil v koncentračních táborech při uranových dolech. Nejen o tom besedoval se žáky naší školy.

Na úvod bychom se vás zeptali, jak vzpomínáte na své dětství?

Dětství jsem měl pestré. Narodil jsem se rok po smrti svého bratra Václava, který měl tři roky, když vyběhl před dům a přejelo ho auto. První léta jsem prožil v Dolní Lutyni (obec v okrese Karviná, pozn. autorů), pokud nás v roce 1938 nevyhnali Poláci. Po několika týdnech jsme se vrátili, poněvadž Poláci vyhnali Němce. Ti pak ale vyhnali i nás, protože můj tatínek coby český učitel byl pro Němce nepřijatelný. Odstěhovali jsme se na Valašsko a následujících šest let druhé světové války jsem prožil v Mirošově u Valašských Klobouk, což byla doba mého nejkrásnějšího dětství. Běhal jsem po strništi bos, pásal s kluky krávy a toužil jsem stát se kovbojem, což se ale neuskutečnilo. Prožili jsme báječná léta a celkem v klidu, protože jsme žili v zátíší. Nebyly tam žádné prudké boje, ani bombardování. Jenom v roce 1945 jsme se dívali se zalíbením na svazy bombardovacích letadel, které se nad námi vznášely. Obvykle létaly bombardovat Vídeň. Sem tam došlo ke vzdušnému souboji. V našem kra-

ji si pamatuji i na dvě sestřelená letadla, ke kterým jsme se seběhli. Bylo to dobrodružné. Na Valašku se samotám říká paseky. Jedny se jmenovaly Ploština a tam se pár týdnů před koncem války schovávali partyzáni, ale přepadli je Němci a paseky vypálili. To už jsem měl třináct let, tak jsem to prožíval. Kromě toho z vedlejší vesnice Smolina pocházel jeden atentátník (Josef Valčík, pozn. autorů) ze skupiny, která provedla atentát na Reinharda Heydricha. Zatkli několik jeho příbuzných, kteří skončili v koncentráku. Naštěstí tuto vesnici nepotkal stejný osud jako Lidice a Ležáky. Jinak jsem válku tak krutě nevnímal.

Jak jste prožíval dobu po konci druhé světové války a nástup komunistů k moci?

Vrátili jsme se zpátky do Dolní Lutyně. Nástup komunistické moci jsem prožíval. Byl jsem zklamán volbami v roce 1946, které u nás vyhrála komunistická strana. Už tenkrát jsem si utvářel světový názor. Jednak tím, co jsem viděl a potom taky rodinnou výchovou. V roce 1948 nás z Dolní Lutyně vyhnali komunisté, tedy Češi. Tatí-

nek se politicky exponoval proti komunistické straně. Později v Novém Jičíně jsem už vystupoval v odporu proti režimu a dával jsem to hlasitě najevo. Nevstoupil jsem do Československého svazu mládeže, což byla podmínka k umožnění dalšího studia, takže jsem místo studia na vysoké škole nebyl ani připuštěn k maturitě. Měl jsem už za sebou písemné zkoušky, ale k ústním jsem jít nemohl. Poslední den oktávy přišel do naší třídy soudruh ředitel a poručil mi, ať vstanu. Poté mi sdělil rozhodnutí maturitní komise, že nejsem připuštěn k maturitě. Nezaskočilo mě to, protože jsem o tom už tři dny věděl. Moji spolužáci nastoupili do svatého týdne a museli se týden dřít. To já jsem už nemusel.

Mohl jste si později maturitu dodělat?

Ano, v roce 1964 po propuštění z vězení v Ostravě dálkově. Na vysokou školu jsem už ale jít nechtěl. Na pracovišti mě přemlouval náš obchodní náměstek, ale odmítl jsem to. Byl jsem ženatý a chtěl jsem se věnovat rodině. Kromě toho jsem věděl, že když režim za totality někomu něco povolil, tak taky po něm za to něco chtěl. Nejčastěji to byla občanská angažovanost, ale velice často taky nabídka ke spolupráci s StB. Takových nabídek jsem měl už předtím několik, ale vždycky jsem je odmítl. Byl jsem si vědom toho, že kdybych šel na vysokou, tak na mě budou zase tlačit.

Jak došlo k vašemu zatčení?

Zatčen jsem byl po jednoletém zaměstnání ve výrobě. Tehdy jsem si říkal, že by mi studium na vysoké škole vadilo, protože bylo zpolitizované. Po roce ve výrobě jsem přemýšlel, co dál. Chtěl jsem své vzdělání ukončit a řekl jsem si, že bych to mohl zkusit v zahraničí. Tady se dostáváme k tomu, že jsem byl zavřen. Dostat se v té době za hranice bylo velice složité. Neznal jsem terén, žil jsem ve vnitrozemí, a tak jsem si netroufl zkusit to sám. Obrátil jsem se na své přátele a známé, kteří mě seznámili s jedním studentem z Prahy, s nímž jsem měl do

zahraničí odejít. Zmínění přátelé měli známé, kteří nám k tomu měli pomoci. Kamarád chtěl jít studovat do Říma a já do Stuttgartu. Nepovedlo se nám to, protože ti dva, kteří nám měli k odchodu pomoci, byli agenti StB. Vloudili se mezi mé přátele, kteří byli protirežimního smýšlení, a když jsme jim vstoupili do hry, tak to byla voda na jejich mlýn. Zatčen jsem byl 18. srpna 1952 v Brně. Po zatčení jsem se ocitl na estébárně v Brně. Tenkrát jsem byl čtrnáct dní na dovolené, a když jsem se ocitl na cele, tak jsem si řekl: „Dneska už mám kde spát. Nemusím se starat a shánět nocleh.“ Nevěděl jsem ale, že pobyt budu mít zajištěný na osm let. Bylo to apartmá. Na ploše asi pětkrát dva metry jsem měl všechno: obývací, ložnici, jídelnu, sociální zařízení... Výbava byla skromná. Leželo se na zemi na slamníku, v koutě byl turecký záchod, strava se podávala třikrát denně a jedlo se takřka na zemi. To byl začátek mé vězeňské kariéry.

Jak jste se cítil, když jste byl odtransportován do táborů při uranových dolech?

Bylo to po takřka roční vyšetřovací vazbě, ve které jsme se cítili nejhůř. Vyšetřování bylo prováděno hrůznými způsoby, takže jsme se skoro těšili, že budeme odsouzeni a převezeni někam k výkonu trestu. Já jsem se toho dočkal po roce, kdy jsem byl převezen do Horního Slavkova a později na Příbramsko. To všechno byly uranové šachty. Vstup to byl tvrdý. Člověk neměl čas se zamyslet. Druhý den přišel civilista ze šachty, zřejmě bezpečnostní technik, který nás nové přírůstky asi dvě hodiny školil. Po dvou hodinách jsme se stali horníky. Je to, jako když někoho hodíte do vody, a teď plav! Někomu se to podařilo a někomu ne. Zůstal tam nebo to odnesl na zdraví. Většina ale měla vůli přežít.

Jak to ve vězení chodilo s psaním dopisů a návštěvami příbuzných?

Ve vazbě to bylo skoro nemožné, ale po soudu písemný styk povolen byl. Dopisy ale byly cenzurovány a návštěvy se odehrávaly v přítomnosti dozorců. Normálně byly návštěvy u okénka, ale někdy výjimečně třeba u stolku. Bylo to ale stále stísněné prostředí. Člověk se bál, aby neřekl něco, co nemá. Když se totiž řeklo něco, co se dozorcí nelíbilo, byla schůzka ukončena. Jednou se dokonce stalo, že přijela návštěva z Košic. Jeli celou noc. Když přijeli, dozvěděli se, že jejich příbuzný se nemůže na návštěvu dostavit, a tak zase jeli zpátky. Tak se stalo, že přijela manželka jednoho vězně s dítětem, které na něj naběhlo a chtělo se mu vrhnout do náruče. Skončilo to ukončením návštěvy.

Setkal jste se ve vězení s udavači?

Ano, ale naštěstí asi druhý den po zatčení jsem dostal spoluvězně, který mi poradil, ať nikomu neříkám nic ohledně toho, proč jsem byl zatčen, kromě toho, co jsem již řekl do vyšetřovacího spisu. Byla to velice cenná rada. Tak jsem jednoho bonzáka z Ostravska na celu dostal.

Jak vzpomínáte na své propuštění v květnu 1960?

Byla to první větší amnestie, která se týkala i politických vězňů. Byla vyhlášena k patnáctému výročí ukončení druhé světové války. Tenkrát se nás dostalo domů několik tisíc. Já jsem poslední v abecedě, takže jsem šel jako jeden z posledních. Předtím jsem domů poslal telegram, což nám vedení tábora umožnilo. Napsal jsem: „Marnotratný syn se vrací.“ Rodiče čekali. Měli potvrzeno, že se amnestie týká i mě. Na střídačku chodili ke každému vlaku, který přijížděl do Nového Jičína a 13. května se dočkali. Čekali na mě švagr se sestrou. Po propuštění jsem pracoval v Ostravě jako dlaždič a později v zásobování u Dopravních staveb.

Jak se vám líbí na naší škole?

Budova školy vypadá zevnitř velice dobře. To pak člověk zapomene na vnější dojem z fasády. Máte tu pěkné vzdušné prostory staré budovy s vysokými stropy. Třeba se dočkáte i těch oken.

Jaký máte názor na dnešní mládež?

To je časté téma, které probíráme na besedách. Já se totiž často ptám, zda si moji mladí posluchači myslí, že jsou horší, nebo lepší, než jsme byli my, když jsme byli mladí. Co si myslíte vy?

Že jsme asi horší generace.

Já si myslím, že ne. Dnešní mládež je stejná jako ta dřívější. Vy ale máte více příležitosti k tomu, abyste sklouzli. My jsme tolik pokušení neměli, ale jinak jsme všichni náchylní k dobrému a zlému. Zájmy mladých se ubírají jiným směrem. Člověk to musí respektovat, a pokud to jde, tak i trochu korigovat.

Bylo možné si ve vězení uchovat pocit svobody?

Prožil jsem celých čtyřicet let komunistického režimu v nesvobodě, ale svobodu si můžete vždycky uchovat. Existuje svoboda fyzická (vnější), kdy člověk nesmí studovat, volně se pohybovat po světě, nemá svobodu názorů, vyznání a podobně. Pak je svoboda vnitřní, kterou si vždy můžeme zachovat. To platí i pro vás v budoucnu, když se budete cítit utlačení. Zachovejte si vnitřní svobodu. Když jsem byl na samotce na krajáku (krajská věznice, pozn. autorů) v Ostravě a díval jsem se malým zamřížovaným okénkem, které bylo vysoko u stropu, tak jsem si říkal: „Já tady jsem svobodný, ale ti za tou mříží jsou nesvobodní.“

Máte nějaký vzkaz budoucím generacím?

Abyste dokázali vždycky rozeznávat dobro od zla. Musíte si být vědomi toho, že ve vás je dobro i zlo, ale sklony ke zlu byste měli potlačovat a zdůrazňovat sklony k dobrému. Měli byste také žít tak, abyste se mohli kdykoliv komukoliv podívat do očí a nelitovat toho, že nebudete tak úspěšní, jako ti, kteří mají dobré lokty a zaměří se jen na materiální stránku života a opomenou stránku duševní. Vaším pokladem je duše a svědomí. Duše, která oživuje váš život a svědomí, které vám říká, co je dobré a co špatné. Samozřejmě ale musíte dobře poslouchat a taky musíte chtít.

-fis-

Fonetický přepis besedy jako podklad pro interview připravil MH.

Pana Leo Židka znám více jak deset let. Poprvé mě přijal coby čerstvého maturanta hlásícího se na vysokou školu a dychtícího hovořit s lidmi, kteří strávili dlouhá léta v komunistických věznicích a lágrech. Už tehdy byli můjmi vzory, k jejichž statečnosti a nezlomné vůli jsem se upínal ve svízelných životních situacích, jež ale proti těm, které museli podstoupit oni, byly naprostými banalitami. Od první chvíle jsem věděl, že pan Židek svou vstřícností, životní moudrostí, nadhledem a tolerancí bude pro mě důležitějším člověkem než jen „vypravěčem“. Stal se člověkem, jehož jsem si okamžitě mohl vážít a s důvěrou hovořit i o osobních věcech. Člověkem, který přes všechna příkoří nikdy nezahořkl a nepropadl nenávisti. Besedu na naší škole jsme domlouvali zhruba dva roky, ale covid naše plány odložil. Nyní mám za sebou vzácně silný zážitek a nádherné ohlasy našich žáků, které pan Židek i dnes, několik týdnů od besedy, nechává při našich telefonických hovorech upřímně pozdravovat. Stejně tak se svou paní pečlivě čte starší čísla Bezevšeho a vždy mě nadšeně upozorňuje na vše, co je zaujalo. Říká se, že dnešní doba nepřeje mezigeneračním vztahům. Je-li to pravda, pak se 7. října na Polygrafce stal pravý opak. Pane Židku, děkuji!

-fis-

Sociolog, publicista a bývalý politik Fedor Gál

Často slyšíme, že v dnešní společnosti schází dialog. Jsou lidé, kteří o tomto nedostatku často zaníceně hovoří a pak existují jedinci, kteří mu čelí a dialog za různých okolností a napříč názorovými spektry uskutečňují. Fedor Gál patří k otevřeným a vstřícným lidem sršícím pozitivní energií, s nimiž je radost se setkat. Za všech okolností se snaží mezi lidmi překonávat ploty a naopak stavět mosty. Ne náhodou se jedna z knih, pod níž je autorsky podepsán, nazývá Přes ploty. Fedor Gál i navzdory tragické rodinné historii a mnoha životním těžkostem rád s druhými lidmi komunikuje. Nejen o potřebě komunikace diskutoval s žáky naší školy.

Úvodem bychom se vás zeptali, z jaké rodiny pocházíte?

Víte, že jsem téměř celý život nevěděl, z jaké rodiny pocházím? To je takový zvláštní syndrom, že lidé, kteří přežili holocaust, tak mlčí. Nevěděl jsem, jak se jmenovali mí příbuzní. Nevěděl jsem, kde zemřeli a kde leží jejich popel. V životě jsem neviděl svého tátu, nepoznal jsem dědečka a babičku. Trvalo mi hrozně dlouho, než jsem pochopil, že těch málo lidí, co přežili, nemluví. Nemluví, protože chtějí zapomenout, nebo své trauma zatlačili někam do podvědomí. Mlčí také, protože mají výčitky svědomí, že přežili. Chtějí také zamlčet své hrozné ponížení. Já jsem dokonce celé své mládí ani nevěděl, že jsem Žid. Když jsem své židovství konečně přijal, byl jsem dospělý člověk. Nevěděl jsem zase ale, že mě máma po válce pokřtila na evangelíka. Vrátila se z koncentráku a ani pět minut nevěřila, že se to nemůže opakovat. Chtěla naše židovství vygumovat. Nemluvílo se o tom, co znamená být Židem, ale přesto jsem se to dozvěděl, protože jsem vyrůstal na bratislavské periferii, kde na mě začali pokřikovat „židáku“. Když jsem se dozvěděl, že v Terezíně byl koncentrační tábor, začal jsem se pít po tom, co to znamená. Dnes už vím, kde leží popel mých příbuzných. Víím, ve kterém hromadném hrobě na trase ze Sachsenhausenu do Schwerinu leží můj táta. Takže už vím, jaký byl příběh naší rodiny. Pocházím z bohaté košícké rodiny. Mí předci si koupili pozemky na středním Slovensku v obci

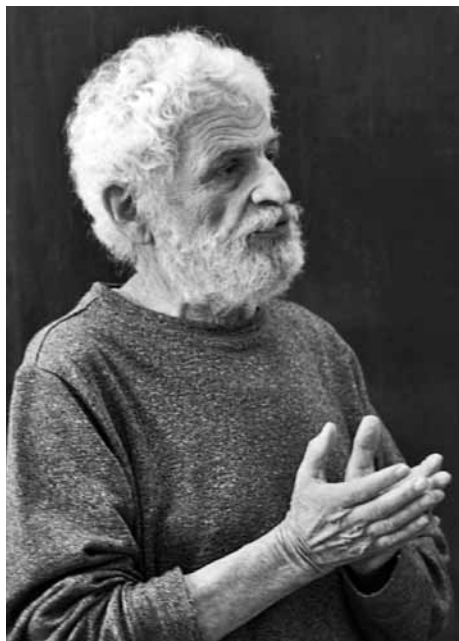
Partizánska Ľupča a založili tam velký statek. I dnes je ten dům největší v celé vesnici a lípa před naším domem největší v Partizánské Ľupči. Za války byli naši deportováni a v té vesnici se o tom mlčí. Točil jsem film, který se jmenuje Krátká dlouhá cesta, abych rekonstruoval příběh našich rodin. Tam ale z lidí nedostanete ani slovo. Bodejť, když mají ve svých pokojích naše koberce, postele... Po válce byl statek zestátněn a z krásného baráku nezůstalo nic. Pro mě je historie židovství na Slovensku černou skvrnou na duši této země.

Jak se stalo, že jste se narodil v Terezíně?

V čase Slovenského státu jsme se ocitli v lesích na středním Slovensku a sousedé nás udali. Naštěstí to bylo ke konci války. Máma se ocitla v transportu do Seredě, kde byl sběrný tábor pro slovenské Židy. Táta odtamtud šel do Sachsenhausenu a moje těhotná máma s mým bráčkou do Terezína, kam jsme přijeli na Vánoce 1944. Je dílem náhody, že žiju, protože všechny těhotné ženy měly povinnou kyretáž (potrat). V březnu jsem se narodil. V porodnici, kde mě máma rodila, byl lékař, který byl z našeho kraje, takže mi věnoval péči. Máma o Terezíně nemluví, ale byly věci, které ve slabých chvílích řekla. Když jsem se narodil, tak chlapi v táboře jí udělali ze svých přídelů chleba a povidel dort. Zadržím, že jsem ležel v krabici od margarínu na bloku, kde byly mámy s malinkými dětmi. Ráno tam vždycky vpadnul nějaký esesák a řval. Když tam ale poprvé uviděl mě, tak neřval, protože jsem byl hezké blondaté děčko. Po válce jsme se s mámou vrátili do Partizánské Ľupči. Později jsme už nebyli Židé, ale kulaci, a tak máma sbalila švestky a odešli jsme do Bratislavy. V devadesátých letech jsem se pak přestěhoval do Prahy, ale to už je jiný příběh.

Kdy jste začal cítit potřebu pátrat po svých kořenech a osudu svého otce?

V Praze jsem se v novinách Smena dočetl, že nějaký člověk našel po svém tátovi písemnosti, mezi kterými byl popis pochodu smrti ze Sachsenhausenu do Schwerinu, kde zastřelili mého tátu. Byla tam i mapa.

Řekl jsem si: „Jestli nevyrazíš teď, tak kdy chceš vyrazit?“ Tehdy jsem měl asi šedesát tři let. Oslovil jsem své kámoše: filmového režiséra, kameramana a hudebníka. Řekl jsem si, že udělám video pro své děti, aby věděly, jaká je historie naší rodiny. Když jsme udělali první video, tak jsme měli pocit, že je to na víc než jen pro rodinu. Vyrazili jsme do Německa, kde jsme celý příběh zrekonstruovali. Film se jmenuje Krátká dlouhá cesta. Tehdy jsme se pokusili si říct, kolik mohl táta ze Sachsenhausenu ujít. Existoval totiž Himmlerův příkaz, který je uložen v Sachsenhausenu v depozitu. V rozkazu stálo, že nesmí zůstat svědkové. To znamená, že kdo nemůže kráčet, bude zastřelen. Podle rekonstrukce jeho zdravotního stavu a svědectví lidí, kteří kráčeli s ním, jsme vytypovali jeden hromadný hrob.

To pro vás muselo být velmi emotivní. Dokumentarista Martin Hanzlíček je velmi citlivý chlap. Má jednu zásadu, kterou spousta dokumentaristů nemá. Když se mu před kamerou člověk rozbřečí, tak ji vypne. Nemluvě o tom, že se v těch dokumentech nevyskytuje, jako někteří jiní režiséři, kteří se tam objevují častěji než respondenti. Když jsme došli k hromadnému hrobu v Linde, měl jsem pocit, že jsem se s tátou poprvé setkal. Rozbrečel jsem se, což v tom filmu není. Měl jsem fyzický pocit, že jsem poprvé se svým tátou. Dál jsme kráčeli po trase, kde už táta nežil. Ti lidé měli být ve Schwerinu naloděni a utopeni. Mezitím skončila válka a ocitli se v lese, který byl obtočený ostnatými dráty. Červený kříž posílal jídlo, které se ale po cestě ztratilo. Jedli tedy kůru ze stromů. Je děsivé, když si člověk uvědomí, že umírali na konci války a po válce. Vešli jsme do tamního muzea, které bylo zevnitř ohořelé, protože ho pár týdnů předtím vypálili neonacisté. Takže si člověk uvědomil, že se v průběhu několika dnů vůbec nekoukal na historii. Ta hrozba a riziko nebezpečí jsou tady. Minulost

pro mě nikdy neskončila a není mi lhostejné, co se kolem mě děje. Nevím, jak se jmenovali mí předkové, kde jsou jejich hroby a kde leží jejich popel. Mám ale pořád pocit, že nesu odpovědnost. Mám u zadku vrtuli, která mě žene do nepříjemných a rizikových situací. Není to lehký život, ale jinak to neumím.

Vaším přesvědčením je, že člověk má povinnost vést dialog s každým, kdo o to stojí. Důkazem toho je vaše korespondence s mladým národním socialistou Matějem.

Stále na tomto přesvědčení trváte?

Věřte mi, že jsem o tom naprosto přesvědčen. Představte si, že jste sympatizanty liberální demokracie. To se po posledních volbách nebudete bavit s nikým jiným, než s liberálními demokraty? Prakticky by to znamenalo, že se můžete bavit tak s třetinou národa. A co ti ostatní? Jsou to mí nepřátelé? Mým přesvědčením je, že člověk je povinen mluvit s každým, i s nepřitelem, nebo člověkem, který nesdílí jeho názor. Existuje ale demarkační linie, a tou je násilí. Použiješ-li proti mně násilí, budu se bránit. To neměním a v životě jsem z toho neustoupil. S Matějem už komunikuji více jak patnáct let. Na některých věcech se nikdy neshodneme, ale nebýt Matěje, tak bych nečetl a neviděl některé knihy a filmy. Nebýt Matěje, tak si sám sobě některé otázky nekladu. Co je to půda a krev? Pro Matěje je národní identita důležitou složkou jeho identity. Nic než národ, půda a krev. Já mám ale identitu definovanou obecněji. Je to pro mě příslušnost k lidství. Základní je pro mě lidskost a k té zemi a jazyku mám sentimentální vztah, protože jsem tam hodně prožil. Mezi námi s Matějem je vztah. Já nesouhlasím s jeho názory, on s mými, ale k násilí mezi námi nikdy nedojde. Kdybychom se náhodou někdy potkali na barikádách, tak sedjeme dolů a půjdeme do hospody.

Kde se podle vašeho názoru v lidech bere nenávist?

Z psychologické literatury jsem fandou Carla Gustava Junga, který je otcem hlubinné psychologie. Patřil k lidem, kteří říkali, že naše duše jsou světlo a tma. Nenávist a zlo jsou součástí naší lidské přirozenosti. Lid-

skost spočívá v tom, že někteří z nás si to se zlem v sobě umějí rozdat. Říct ale, že někdo, kdo prožil život a zemřel v devadesáti pěti letech, je krystalicky čistý, jasný a dobrý jako světlo na nebi, je lež. První odpověď na vaši otázku je, že jde o součást lidské přirozenosti. Dá se s tím bojovat, ale to musíte bojovat se zlem v sobě a dolovat ze sebe dobro. Druhá odpověď je: Do jakých poměrů se člověk narodil. Jak byl vychován, a jak to zúročil ve svém životě? Narodit se za komunismu nebo za nacistického Německa je asi něco jiného, než se narodit do demokratické společnosti. Mít demokratické rodiče je něco jiného než mít za rodiče nacisty. Třetím faktorem je komunita, ve které člověk prožíval své mládí a dospívání. Jsem vděčný, že jsem se v životě setkal s explicitní nenávistí. Kdybych nepoznal na živo a na dotek zlé lidi, tak nevím, co je dobro.

Je něco, co se nám podle vašeho názoru za posledních dvaatřicet let nepovedlo a co vás trápí?

Trápí mě milion věcí, ale řeknu vám k tomu jedinou věc. Konflikty dělají společnost. Společnost bez konfliktů je mrtvá společnost. Děkujeme pánubohu za to, že máme co řešit. Konflikty jsou kořením a živou vodou společenské dynamiky, ale platí ta dy demarkační linie, o které jsem mluvil.

-fis-

Fonetický přepis besedy jako podklad pro interview připravila -annie-.

Novinář, pedagog a bývalý disident Jan Urban

Násilí se táhne jako černá nit dějinami i naší přítomností. Války a totalitní režimy zpravidla ani jiný dorozumívací prostředek neznají. Bohužel ani každodenní život v míru nezůstává násilí zcela ušetřen. Jan Urban prožil ve svém životě mnoho situací, které právě násilí neblahým způsobem ovlivnilo. Žáci naší školy se však při říjnové besedě mohli přesvědčit o tom, že silná vůle, lidskost, otevřenost, empatie a tolerance Jana Urbana neopustily. Potřeba pomáhat druhým, absence sebelítosti a mimořádná vstřícnost jsou nadějí pro všechny, že ani v krutém světě není potřeba rezignovat, ale naopak hledat cesty k dalšímu poznání. Přinášíme vám rozhovor s mužem, který se nevzdal a neztratil naději v to lepší v nás.

Vybavíte si moment, kdy jste se poprvé setkal se situací, že vám bylo násilně zasazeno do života?

To bylo trochu jinak. Já jsem do života násilně zasáhl někomu jinému. Bylo to v páté třídě. Seděli jsme před školou na zábradlí, což bylo samozřejmě zakázané a vedli jsme „moudré“ řeči. Spolužák Tomáš Džurba, dodnes si jeho jméno pamatuji, prohlásil totální sprostárnu. Tvrdil, že Plzeň osvobodili Američané a ne Rudá armáda. Hrozně se mě to dotklo, protože jsem byl zblblým komunistickým dítětem. Pociťoval jsem nutnost okamžité nápravy, a tak vznikla jedna ze dvou či tří příležitostí v mém životě, kdy jsem musel použít fyzickou sílu. Tomáš Džurba skončil na zemi, ale pak mi můj komunistický tatínek vysvětlil, že měl pravdu. Zhroutil se mi svět a od té doby jsem si na násilí dával pozor.

Výrazný zásah do vašeho života přišel v době, kdy vám bylo sedmnáct let, a naši zemi okupovala vojska Varšavské smlouvy.

V roce 1968 jsem byl tři a půl měsíce v Anglii, neboť mí komunističtí rodiče, tehdy už jako hodně rozumí lidé, měli pocit, že když to jde, mám jezdit a nasávat svět. Do Prahy jsem se vrátil posledním letem 20. srpna. Měl jsem probuzení, že mi před domem stály tanky a volal tátův kamarád, že jsme okupováni. Pak jsem zažil střelbu u rozhlasu a ležel jsem na Václaváku na chodníku, když z velkých kulometů ostřelovali budovu Národního muzea, protože si mysleli, že je to Parlament. Myslím, že v té chvíli jsem přestal být náchylný k jakékoli ideologii. To byli první mrtví, které jsem v životě viděl, a tak jsem pak zbytek života nechtěl být na jejich místě.

V sedmdesátých letech jste po absolvování vysoké školy pracoval jako učitel a byl na vás činěn nátlak s podepsáním Anticharty, což jste odmítl. Bylo to těžké rozhodování?

Jsem učitelem v páté generaci a jsem na to pyšný. Před pár lety jsme objevili fotografie mého pradědečka, který zakládal jednotřídku. Učil jsem na gymnáziu v Prachaticích, protože to bylo jediné místo, kde jsme s mojí ženou dostali byt a hrozně se mi tam líbilo, protože je to Šumava. Lítal jsem na rožale, hrál jsem amatérské divadlo, a to jak ve městě, tak se studenty. Už v prvním ročníku na fakultě začaly politické procesy s lidmi, které jsem aspoň trochu osobně znal. Když přišla Anticharta, tak jsem už nemohl. V Rudém právu vyšel veliký článek o rozvracecích a bylo tam plno těchto lidí. Můj otec je v naprosté většině znal, takže to pro mě byli strejdové a tety, kteří mi říkali Honzíku. Věděl jsem, že šlo o lidi, kteří prošli občanskou válkou ve Španělsku a strávili léta v koncentracích. Byli to komunisté ne kvůli kariéře, ale protože to bylo jejich přesvědčení, za které tvrdě zaplatili a po roce 1968 byli vyhozeni. Nesehnali jiné než manuální zaměstnání. Přišel jsem do sborovny, kde seděl celý profesorský sbor včetně ředitele, který říkal: „Souhrnuji z OV KSČ nám tohle poslali. Máme podepsat rezoluci na podporu.“ Začal ji číst a zkuste si to představit: Šestnáct kantorů začalo koukat jen do stolu. Koukal jsem kolem a neviděl jedině oči a jediného člověka. Každý se zavřel sám do sebe a ředitel to poslal okolo stolu. Byl jsem třetí a řekl jsem: „Nezlobte se, já nemůžu.“ Vysvětlil jsem, že ty lidi znám a to, co o nich píše Rudé právo, není pravda. Podepsat ještě odmítl jedna kolegyně s kolegou. Ředitel zezelenal a utekl. Vrátil se za dvě hodiny a řekl nám, že byl na výboru KSČ a po jednom si nás bral do ředitelny. Kolegyně vyšla ven s pláčem, že podepsala. Pak jsem šel já a ten hlupák na mě šel zostra. Vůbec nevím, co bych dělal, kdyby byl na mě hodný. Začal mi vyhrožovat. Byl jsem pyšný a řekl jsem, že ne. Třetí kolega taky nepodepsal. Deset dní byl klid a potom pro mě přišla v půlce hodiny kolegyně s pláčem, ať jdu do ředitelny, že je tam inspektor. Dostal jsem okamžitě rozvázání pracovního poměru a příslušník VB mě vyvedl z budovy školy. A tak jsem začal žít slušný život. Nastoupil jsem jako ošetřo-

vatel koní, které jsem poprvé v životě viděl zblízka. Byl jsem tam nádherné dva roky a dodnes jsem straně a vládě vděčný, že mě pustili do normálního života mezi normálními lidmi. Zbytek času až do roku 1989 jsem pracoval rukama a vyučil se zedníkem památkářem.

Jak jste vnímal dobu znovuzískání svobody v listopadu 1989 a následující měsíce?

Po Václavu Havlovi jsem vedl Občanské fórum, ale už okolo 8. prosince jsem řekl, že nesouhlasím s tím, jak se to dělá, a že pomůžu do voleb a půjdu. Stal jsem se mluvčím, ale byl jsem normálně šéfem. Byl jsem přesvědčený, že jsme tu výměnu nezvládli. Chtěl jsem porozumět důvodům, proč se to stalo. Devatenáct let jsem neměl pas. Byl jsem celý natěšený a začal jsem jezdit po světě a studovat konfliktní a čerstvě postkonfliktní zóny. Začal jsem ve Střední Americe, kde končily minimálně dvě občanské války. Chtěl jsem pochopit, co se děje s člověkem a společností, když se zbavují této zátěže. Velmi brzy jsem přišel na to, že jsme úplně stejní, ať už máme jinou barvu kůže nebo jiné vlohy, ale lidská reakce na násilí a konflikty je na jedno brdo. Mělo to zvrácenou logiku. Viděl jsem konec válek a situace, které nastaly potom. Najednou jsem si ale říkal, že potřebuju vidět, jak to vypadá v těch válkách, tedy v naprostém extrému. Ocitl jsem se v bývalé Jugoslávii postupně ve čtyřech válkách. Nemohl jsem tam jezdit jako čumil, a tak jsem tam pomáhal zakládat Člověka v tísní. Do válečných zón jsme vozili humanitární pomoc. Pak jsem v Bosně rok žil a úplně mě to spálilo. Tam jsem si došel na konec cesty.

Co vás v těchto válkách nejvíce poznamenalo?

Budu popisovat něco, co se normálnímu člověku nedá vysvětlit. Bylo mi líp s mrtvými, než s živými. Je to úplně jiný svět, kde si můžete dělat, co chcete, protože neexistují pravidla kromě těch, která si namalujete sami. Škrábat se z toho zpátky mezi živé bylo asi to nejtěžší, co jsem v životě za-

žil. Jednou mi v Sarajevu zabili známého a mně se přímo z války podařilo za čtyři hodiny dostat do Prahy. Nejdříve vojenským letadlem do Chorvatska a tam akorát na ploše stálo letadlo do Prahy. Měl jsem neprůstřelnou vestu a přilbu. Byl jsem špičkový a zarostlý. V letadle jsem předstíral, že spím, abych nemusel s nikým mluvit. V Praze to byl úplně jiný vesmír s normálními lidmi. Vlezl jsem do autobusu, kam po dvou stanicích přistoupily dvě dospívající holky, které se, jak to v tomto věku chodí, bavily o normálních věcech. Šlo o nějaké boty a ta jedna vysokým hlasem pronesla něco v tom smyslu: „Já tu krávu ředitelku snad zabiju.“ Musel jsem vystoupit a jít pěšky. Rozumem jsem věděl, že je to normální, ale já jsem byl ještě v tom druhém světě, který byl taky „normální“. Když pašujete lidi přes frontu, jste u otvírání hromadných hrobů a o dvě stě metrů dál větší mladá paní prádlo na šňůry a dělá, že neví o tom, že tam postříleli sto padesát lidí... Všichni měli za zády palce svázané kouskem drátu a hlavy zezadu prostřelené. To je něco, z čeho se nikdy nemůžete dostat. Snažíte se v tom najít nějaký smysl, ale nikdy ho nenajdete. Buďte rádi, že to nikdy nepoznáte.

Jak hodnotíte vývoj v České republice po roce 1989?

Jsem vděčný za každý den. Nejhorší, co jsem za sedmdesát let zažil, bylo to, že jsem žil z nenávisti. To už bych opravdu nikdy nechtěl zažít. Při studiu těch konfliktů jsem se naučil, že vždy existuje potřeba komuni-

kace. I v nejhorších chvílích v Bosně komunikace s druhou stranou existovala. Ať už šlo o pašování cigaret, nebo možnost dostat ze země mrtvé. U Sarajeva to byla legendární příhoda. Osmiletý kluk nesl tátovi svačinu do zákupu. Nikdo neví jak, ale zabloudil na druhou stranu. Rychle se komunikovalo, aby se kluk dostal domů. Poslali ho zpátky za pár kartonů cigaret. Hledání nejmenšího společného zájmu je obrovský kumšt. V mnoha případech to funguje.

Za co jste dnes nejvíc vděčný?

Za svoji ženu, která mě naučila vážit si malých věcí a pomáhat i tam, kde to nejde. Mám dobrý pocit z toho, že jsem se na stará kolena nezavřel v minulosti a jsem zvědavý. Kdysi jsem napsal, že dokud jsem zvědavý, tak žiju. Teprve teď rozumím tomu, co jsem tím myslel. Jsem hrozně zvědavý, co uděláte vy, protože vám ten svět nepředáváme právě v naleštěném stavu. Budete si muset poradit s opravdu velkými problémy. Doufám, že budu mít ještě dost času, abych vás mohl pozorovat.

Co podle vás může každý z nás učinit pro to, aby se nám žilo lépe?

Demokracie je brutální, ale velmi ritualizovaná hra, a pokud ji nebereme vážně a jsme schopní jen sedět a říkat si, jací jsou to blbci, tak to nikdy nebude fungovat. Pokud si myslím, že tohle má být slušná společnost, tak v ní musím umět hrát i tu nejmenší roličku. Moje žena vede chráněnou dílnu a než přišla, tak to bylo takové odkladiště pro ztracené existence. Holku, do které byste to neřekli, moje žena rozmalo-

vala a teď bude mít první výstavu. Máme v sobě schopnost věci i lidi měnit, akorát to ne všichni děláme. Jsou lidi, kteří potřebují mluvit o problémech a pak jsou lidi, kteří rovnou koukají na řešení. Trvalo mi hodně dlouho, než jsem pochopil, že užívám sám sebe tím, čím jsem prošel, a že je mnohem důležitější psát a dělat v chráněné dílně, aby něco fungovalo. Je mi hrozně líto lidí, kteří se uzavřou jen do fňukání a nechuti. Jak se říká: Není malých rolí a není malých lidí...

-fis-

Fonetický přepis besedy jako podklad pro interview připravila -emm-.

Významné osobnosti? Ikony? Především lidi s velkým srdcem!

Musíme, dokud to jde! Dokud nás nezastaví covid. Proto se na Polygrafce již podruhé konala beseda s významnými osobnostmi našich dějin, kultury a publicistiky.

Tentokrát k nám zavítali publicista a sociolog Fedor Gál a publicista a pedagog Jan Urban.

Strávili jsme s nimi společně se žáky a kolegy dvě neuvěřitelné hodiny a byli jsme všichni plni myšlenek a emocí. Poslouchali jsme bez dechu a já si uvědomila, jaké iko-

ny tu před námi stojí, vyprávějí o věcech, které ve svých životech zažili, o kterých by mnozí mluvit nemohli, dělali se s námi o své myšlenky a názory tak srozumitelně a jasně, ale především nám všem otevřeli svá srdce. Člověk se často nesetkává s takovou lidskostí a pokorou, s takovou skromností. A já si opět uvědomila, jak je lidský život složitý, komplikovaný a jak je důležité nerezignovat, ale jít dál pokaždé, když vás něco seje, jak se člověk učí díky tomu, že

v životě potká zlo, že v každém z nás je půl dobrého a půl zlého, jen je třeba se zlem pracovat. A také že naděje nezemře, když nepřestaneme věřit. A že nic není černobílé. A velmi důležitá myšlenka padla nakonec, že každý z nás může ovlivnit život v naší zemi. Nelze však jen přihlížet, nic nedělat a komentovat.

Děkujeme vám, pánové, za dnešní den! Děkuji Filipu Stojaníkovi, že pozval osobnosti, které nám mohly předat kousek sebe.

-ŠA-

Zajímá vás počítačová grafika, reklama nebo webová prezentace? Baví vás fotografování a úprava fotografií? Chcete znát způsoby tisku a nebojíte se barev? Nebo byste chtěli umět svázat knihu či vyrobit paspartu? Pak přijďte studovat k nám.

Obory, které u nás můžete studovat

Střední odborná škola mediální grafiky a polygrafie Rumburk vám přináší nabídku studijních a učebních oborů zaměřených na dynamicky se rozvíjející průmyslový obor, kterým je **POLYGRAFIE**. Jedná se grafické ztvárnění, tisk a dokončovací zpracování tiskovin, se kterými se setkáváme téměř na každém kroku. Jsou to například knihy, noviny, časopisy, letáky, prospekty, plakáty, etikety, obaly, billboardy, ale také třeba potisky reklamních předmětů, polepy na autech apod. Ke kvalitnímu ztvárnění požadavků zákazníka na tyto výrobky slouží vyučované obory na naší škole, která je ojedinělou státní školou v Čechách s dlouholetou tradicí zabývající se komplexně polygrafickou výrobou ve všech jejích technologických fázích.

Reprodukční grafik

- tříletý učební obor zakončený závěrečnou zkouškou s výučním listem

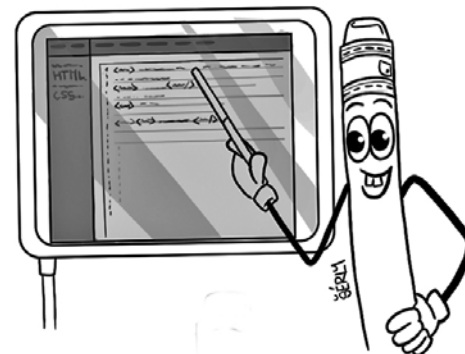
Žáci pracují na platformách PC a MAC, učí se praktickým dovednostem a činností ve všech běžných fotografických žánrech při externích a ateliérových cvičeních, zpracovávají text na základě typografických zásad, upravují obrazové předlohy a svou kreativností ovlivňují vzhled budoucího polygrafického výrobku, který následně kompletují v elektronické podobě pro finální podobu tiskové formy před vlastním tiskem.

Pro svou činnost využívají grafické tablety a softwaru Adobe (Illustrator, Photoshop, InDesign, Acrobat), CorelDRAW, QuarkX-Press.

Reprodukční grafik pro média - čtyřletý studijní obor zakončený maturitní zkouškou

Kromě předešlých znalostí a dovedností z oboru reprodukční grafik tvoří navíc multimediální prezentace, pracují ve Flashi, kódují a vytvářejí webové stránky.

Tiskař na polygrafických strojích - tříletý učební obor zakončený závěrečnou zkouškou s výučním listem

Žáci tohoto oboru se naučí obsluhovat tiskové stroje, ovládat jejich dálkové řízení, používat odpovídající technologické postupy a tiskové techniky, zjišťovat a odstraňovat závady při tisku včetně závad na tiskovém stroji, dokážou objektivně vyhodnotit kvalitu tisku a provádět kontrolu tiskových výstupů.

Tiskař - operátor - čtyřletý studijní obor zakončený maturitní zkouškou

Na základě předešlých znalostí a dovedností oboru tiskař na polygrafických strojích se naučí zajišťovat technickou přípravu výroby a odbytu výrobků, tedy pracovat s výtvarnými návrhy a technickou dokumentací, volit vhodné technologie tisku včetně materiálů a stanovovat cenu výrobku.

Knihař - technik post pressu - tříletý učební obor zakončený závěrečnou zkouškou s výučním listem

Žáci získávají odborné znalosti a manuální dovednosti při dokončovací zpracování polygrafických výrobků a to včetně jejich restaurování za využití zdobných technik. Vyráběnými produkty jsou klasické vazby knih, kroniky, tubusy, pasparty, leporela, výroba dárkových a reklamních předmětů. U většiny výrobků lze vybrat několik variant materiálů od papíru, plátna až po kůži. Obor je výjimečný svojí tradicí, i přesto se výuka neustále přizpůsobuje aktuálním trendům. Veškeré získané znalosti se uplatní nejen v oblasti ruční výtvarné tvorby, ale i v řešení problematiky průmyslové výroby knižních vazeb.

**Přijďte se podívat nejen
ve DNY OTEVŘENÝCH DVEŘÍ
9. prosince 2021 nebo 13. ledna 2022**

Škola vám umožní vzájemný přechod mezi obory. Absolventi, kteří vykonali závěrečnou zkoušku, mohou být přijati do zkráceného studia ukončeného maturitní zkouškou.

Absolventi oboru jsou středoškolsky vzdělanými pracovníky se všeobecným i odborným vzděláním. Uplatnění nacházejí především ve všech typech tiskáren, DTP studiích, reklamních a propagačních agenturách, grafických studiích, při tvorbě webových stránek, ale také v oblasti obalové techniky, signmakingu, v redakcích novin a časopisů. Uplatní se v oborech užité i zakázkové fotografie a ve výstavnictví.

Teoretické vyučování i odborný výcvik probíhají v jednom areálu nacházejícím se uprostřed města, jehož součástí je i domov mládeže s vlastní kuchyní a jídelnou. Nabízíme bezpečné prostředí s rodinnou atmosférou.

-iša-

www.sosmzp.cz

ANKETA

PRVNÍ DOJMY Z NAŠÍ ŠKOLY

Jsme noví prváci ze třídy 1.S a hned na počátku naší redakční práce v BEZEVŠEHO jsme dostali zajímavý úkol. S chutí jsme se do něho pustili. Vytvořili jsme anketu pro naše spolužáky, kteří s námi zároveň také bydlí na internátu. Jsme si bližší a lépe se nám komunikuje.

Jako první jsme si do parády vzali **Terku Ohnesorge** z 1.P, která sdílí pokoj s jednou z nových členek redakce. Zeptali jsme se na její první dojmy. Byla prý trochu vystrašená, ale nebyla sama, což je dobré podotknout. Bála se hlavně toho, že si bude těžce hledat dobré přátele, ale strach hned odplul, protože zapadla do party dobrých lidí a je spokojená.

Po měsíci stráveném na intru se cítí, jak sama řekla, „eňoňůňo“. Je tu spokojená o zábavu je tu skoro vždy postaráno. Bála se, ale její měsíční zkušenost s novými kamarády ji zbavila obav a strachu.

„Obor jsem si vybrala dobře, protože mě baví focení i následná úprava fotek,“ říká Terka na otázku, z jakého důvodu sem šla a proč si zrovna vybrala obor zaměřený na fotografii.

Jako dalšího prváka jsme se zeptali **Matěje Horáka**, který je studentem oboru reprodukční grafik pro média ve třídě 1.S. Je to trochu zvláštní, protože je u nás na intru jenom v liché týdny. Co se týče strachu z intru na tom byl mnohem lépe než my ostatní. Nebál se, protože někteří jeho kamarádi bydlí na intru, takže tak nějak předpokládal, jak to tu u nás bude vypadat. Co se týče volného času, ještě prý nenašel ten správný způsob, jak ho trávit, ale většinu času tráví se svými přáteli v klubovně.

Před prvním dnem školy měl obavy z nového kolektivu a z toho, jestli si najde nové přátele. Po pár dnech z něho strach spadl a on dobře zapadl.

„Na praxích mě to baví, protože mám možnost volné ruky a mistr má podobný humor, takže si lépe rozumíme,“ říká po měsíci stráveném na praxi.

Jako poslední jsem tu já **Ema Vlková**, která tento článek měla na starost. Jsem z České Lípy, takže by to pro mě bylo trochu složitější s dojížděním. Přesně proto jsem zvolila možnost intru. Ze začátku jsem měla vážně strach, protože jsem introvertní typ a těžko se seznamuju. Nejprve jsem se bavila jen s lidmi na pokoji, ale pak jsem si našla kamarády i mimo zdi mého pokoje.

Po měsíční zkušenosti s chodem intru už si nedokážu představit, že bych tu nebyla, a jsem ráda, že tu bydlím. Jsem grafička a zatím se mi to líbí. Praxe byla ze začátku docela boj, protože jsem se učila v úplně nových programech a trvalo mi, než jsem si zvykla. Ale první měsíc jsem měla dobrého mistra, takže jsem byla v klidu.

V ateliéru je stále živo.
Třída 4.S
se fotí na maturitní
tablo.

Letos si to užiju!

4.S

Barbora Horáková

Byla středa, čtvrt na osm ráno, a já čekala na autobus do školy. Byla jsem ospalá a v hlavě jsem měla jen to, ať už jsem v Rumburku a ať už mám za sebou cestu přeplněným autobusem. Ráno je to otravné, jezdí sice dva autobusy, ale i tak jsou hrozně narvané lidmi. Nastupuji na poslední zastávce v Jiříkově, takže v autobuse nebývá už moc místa a vždy jsem nalepená na předních dveřích. Řidiči jsou z toho nervózní a nejednou se mi stalo, že na mě křičeli: „Uhni, nic nevidím!“ Co mám ale podle nich dělat, když se tam sotva otočím. Za ty roky si ale zvyknete a tyhle řeči řidičů pouštíte jedním uchem dovnitř a druhým hned ven. Naštěstí bydlím docela blízko, takže se v tom přeplněném autobuse netlačím déle než pouhé tři zastávky. Když jsem ten den vystupovala na Bytexu, z ničeho nic na mě někdo začal stříkat voňavkou. Chvilí mi trvalo, než jsem pochopila, co se děje, ale pak mi došlo, je den posledního zvonění, den, na který se snad všichni studenti závěrečných ročníků středních škol těší. A že jich na Bytexu teda bylo! Než jsem přešla pár metrů pod zastřešenou zastávku, byla jsem navoněná snad všemi vůněmi, co existují, pomalovaná barvami na obličejích a ve vlasech jsem měla gel. V ten den mě to samozřejmě našťvalo, ale musím říct, že letos se na to opravdu těším a určitě nejsem jediná. Zkusit si to z té druhé strany bude mnohem větší zábava!

Cestou do školy

4.S

Kateřina Klofáková

Rychle zamkla dveře od domu a vyšla na ulici. Na tuto chvíli se už čtrnáct dní těšila od doby, kdy musela zůstat s chřipkou v posteli. Dnes může konečně vyrazit zpět do školy.

Bylo chladné, ale přesto krásné podzimní ráno, když procházela lesní cestou. Stromy se už začaly zbarvovat do žlutočervené, ranní rosa byla studená jako led, mlha zahalovala město v dálece svojí bílou vatou a ptáčky už jí na cestu nezpívali. Podívala se na oblohu, ze stromu ji pozorovala veverka zahalená ve svém hnědém kabátku. Lekla se, když ji spatřila, a dala se na útěk. Děvčátko bylo šťastné, že je po tak dlouhé době zase venku v přírodě a vydalo se za malým tvorem. Utíkala, mýjela strom za stromem. Když v tom se opodál ozvalo zašustění suchého listu. Strnula strachem. Přes ranní šero neviděla dostatečně daleko. Co by to mohlo být? Ptala se sama sebe. Medvěd? Divoké prase? A nebo jenom ptáček? „Haló? Je tam někdo?“ zvolala tiše se strachem v hlase. Nic. Sebrala odvahu a vydala se směrem k místu, ze kterého před chvílí vyšel zvuk. Pomalu odhrnula větev a na jedinou to spatřila.

Mezi suchými listy ležel malý koloušek. Pod pronikajícími paprsky slunce mu zlátila srst. Byl schoulený do klubíčka. V jeho očích byl vidět strach. „Neboj, já ti neublížím,“ řekla klidně malá dívka. Věděla, že na něj nemá sahat, tak se na něj jen usmála, otočila se a v tichosti se vydala zpět na cestu do školy, natěšená až bude moc svým přátelům povyprávět o svém ranním dobrodružství.

Redakční tým Bezevšeho posiluje

Ahoj milí čtenáři. Jsem **Matěj Horák**, student této školy a jsem z 1.S. V mém volném čase hraji hry, fotím a poslouchám hudbu. Má oblíbená kapela je TOOL. Právě díky tomu, že rád fotím a dost se o to zajímám, jsem se rozhodl jít do redakce školního časopisu. Budu pro něj fotit a budu se podepisovat MH.

Zdravím všechny čtenáře Bezevšeho. Jmenuji se **Zdeněk Šelmek**, je mi osmnáct let a jsem ve třetáku. Zrovna tenhle rok mě čekají závěrečky. Mezi mé koníčky patří: hraní her, čtení, psaní, sledování filmů a rád chodím ven s přáteli nebo klidně i sám. Jak už jsem se zmínil, baví mě psaní. Sice nepíšu jako profík, ale doufám, že postupem času bych se v tom mohl zlepšit. Chtěl bych zde přispět svými názory na nějaké zajímavé věci, události nebo na cokoli, co mě napadne.

Snad se co nejdříve v Bezevšeho objeví mé články a doufám, že se vám budou líbit a dozvíte se nějaké užitečné informace. S pozdravem Zdeněk Šelmek (-Terns-).

Drazí čtenáři Bezevšeho, jmenuji se **Vojtěch Karásek**, je mi 18 let a jsem žákem 3.A. Letos mě čekají závěrečné zkoušky, takže budu celý tenhle rok ve stresu, ale věřím, že to zas tak hrozné nebude. Ve volném čase se věnuji PC hrám, hudbě, tanci, historii, italštině a divadlu. Chtěl bych zde sdílet témata o historii, kultuře, divadle, cizích jazycích a také nějaké zajímavosti o hře Assassin's Creed či mých třech oblíbených hudebních idolech, které už v dnešní době málokterá mládež poslouchá, a přesto je všechny znáte.

Doufám, že jsem vás nějakým tématem zaujal. Budu se o nich snažit na vás vychrlit co nejvíce zajímavostí.

S pozdravem Vojtěch Karásek (-Karas-).

Jmenuji se **Kamila Procházková** a jsem ze třídy 2.A. Rozhodla jsem se začít některé své úvahy a názory sdílet ve studentském časopise. Protože ke mně takhle možnost přišla úplnou náhodou a věřím, že každá náhoda má svůj důvod, jsem si jednoduše řekla proč ne.

-Kamila-

Ahoj! Jsem **Ema Vlková**, jedna z letošních prváků z 1.S. Jsem tu sice krátkou dobu, ale začínám si zvykat, jak to tu chodí. Jsem introvertní typ, takže se mi poměrně těžko hledají nějaké koníčky, ale pár by se jich dalo najít. Miluju čtení ve všech směrech. Ráda se někde zašiju a s nikým nemluví, protože se tak cítím komfortně a mám klid na čtení a na mé myšlenkové pochody a bujnou představivost. Mám ráda dějepis, kreslení a poslouchám hudbu. Ráda se věnuji historii. V časopisu se budu podepisovat emm.

A to by bylo vše, mějte se!

Čauves, jmenuji se **Anna Kroutilová**. Jsem nová redaktorka Bezevšeho ze třídy 1.S. V září jsem nastoupila na tuto školu a zatím mě to tu baví. Dělat v novinách jsem chtěla už od malička a jsem ráda, že se mi to splnilo. Popsala bych se jako extrovert ale i introvert. Sice jsem mezi některými lidmi nervózní, ale naučila jsem se to překonat a dokážu se bavit s každým, kdo za to stojí. Na první pohled působím asi jako menší průšvihář, to bude mým stylem oblékání, a jsem někdy trošku drzejší. K mým zájmům patří hudba a skate. Kombinace těchto dvou koníčků totiž vede ke chvíli, kterou zbožňuju, a to je líné skejtování s mým oblíbeným playlistem. To je prozatím ode mě vše, mějte se.

-annie-

V úterý 12. října 2021 se konal workshop se sexuální tematikou, kterého se účastnily třídy 2.S a 2.A.

SEXUÁLNÍ VÝCHOVA

Workshop byl zaměřen nejen na sexuální mýty, sex jako takový a věci, co k němu patří ale i na věci spojené s ním. Bylo tam rozebíráno znásilňování a zneužívání. Lektorky se o tomto tématu bavily velice otevřeně a tak většina žáků s tím také neměla problém. Lektorky si se studenty povídaly o tom, jak je důležité netlačit člověka do něčeho, co nechce, a nebránit nikomu, pokud

svůj názor změnit. Bylo s tím spojeno i takzvané „ubližování na sobě samém“, což vzniká, když se člověk z nějakého důvodu tlačí do něčeho, co sám nechce nebo si tím není jist. Lektorky měly pro studenty připravenou aktivitu, při které nemuseli jen sedět a poslouchat, ale mohli se také hýbat. Studentům byla vždy přečtená tvrzení, na která byly odpovědi typu „ano, ne“ a studenti měli podle svého názoru odpovědět v rámci škály, jak moc s daným tvrzením souhlasí, souhlasí tak napůl nebo nesouhlasí vůbec. Studenti pak měli ještě aktivitu, při které pracovali ve skupinkách. Každá ze skupin dostala krátký příběh, o kterém se

měli mezi sebou bavit, ohodnotit chování a činy hlavních postav. Popřípadě říci, jak by to podle nich mělo vypadat správně. Co se času týká, probíhalo to dobře, a ač to byly tři hodiny, utekly poměrně rychle.

Pro lektorky to muselo být namáhavé, ale vzhledem k tomu že studenti spolupracovali, nejspíše to uteklo rychle i jim. Takových workshopů se sociální tematikou by mohlo ve škole být pořádáno více. Za mě osobně je důležité zajímat se o problémy společnosti. Nikdo nikdy nevíme, co se nám může stát, takže trocha soucitu a empatie k druhým by neublížila.

-Nikol-

Jak mě inspirovala beseda o sexuálním násilí

V úterý 12. října 2021 proběhla za přítomnosti třídní učitelky beseda na téma prevence sexuálního násilí.

„Sexuální výchova na školách by neměla být pouze o antikoncepci a pohlavně přenosných nemocech. Jako klíčové v prevenci sexuálního násilí vnímáme vědomí vlastní hodnoty a hodnoty druhých. Se studenty a studentkami diskutujeme o potřebě souhlasu při sexuálním jednání. Upozorňujeme na nebezpečí tlaku okolí a učíme je, že ne znamená ne. Společně rozpoznáváme formy sexuálního násilí a probíráme,

jak poskytnout podporu kamarádovi/kamarádce, který/á se s násilím setkal/a“, vysvětlují dvě sympatické lektorky Pavlína s Mášou.

Celá beseda byla braná formou dobrovolného sdílení osobních názorů či zkušeností, takže žádný dlouhý výklad, ve kterém by se většina musela nutit dávat pozor jako při klasické výuce. Líbilo se mi, že hned na začátku jsme byli obeznámeni s tím, že kdyby nám jakékoliv téma nebylo příjemné, tak se nemusíme zapojovat a dokonce můžeme odejít ze třídy, buď sami nebo s jednou

z lektorek a promluvit si nebo jen mlčet. Nikdo neodešel, většina třídy se aktivně zapojovala do společné diskuze. Ještě jsem ve škole nezažila besedu s takovým úspěchem. Jen pár spolužáků si sedlo bokem, protože je to nebavilo a spíše se tomu smáli, ale na jednom z nich jsem viděla veliké rozrušení, což mě na jednu stranu nepřekvapilo, on má priority nastavené trochu jinak narozdíl od většiny kluků v jeho věku s typickými názory na holky, sex a věci kolem, ale na druhou stranu mě jeho názor, že sex je jen láska svým způsobem zaujal. Jak nevinný pohled.

Nemůžeme vědět jací lidé a situace nás v průběhu života potkají, ale ve většině případů si sami můžeme určit čemu a do jaké míry dovolíme nás ovlivňovat, co nám jaká zkušenost předá nebo jak nás změní.

Někteří lidé a některé situace nám ale jen ztěžují malovat si svůj vlastní obraz, kazí ho, čmárají přes něj nebo ho mažou. A právě díky všem těm lidem, názorům, prožitkům či zkušenostem vnímáme sex ve své hlavě každý svým vlastním obrazem, který celý život zdokonalujeme, gumujeme a znovu kreslíme. V určitém věku už jen vybarvujeme detaily.

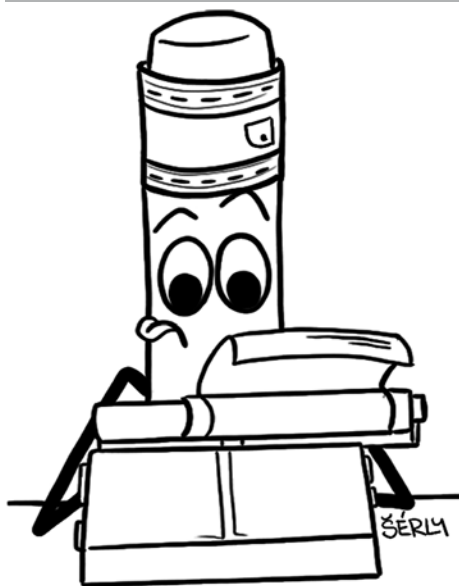
Tak moc je složité vnímat, co to vlastně znamená sex, natož jednoznačně říct, co už je násilí a co ještě ne.

A právě to mě z celé besedy zaujalo nejvíce, inspiroval mě lidé a situace, o kterých musím přemýšlet a kvůli kterým mě napadají různé úvahy a uvědomění, právě díky nim se pořád posouvám vpřed a poznávám samu sebe, proto jsem vděčná za každou maličkost, která ve mně něco vzbudí.

Kolik faktorů ovlivňuje jednotlivou věc každého z nás po celý život. Někdo má sex zafixovaný jako znásilnění. Jiný jako dobrou zbraň k manipulaci. Oživení vztahu. Masturbace. Pro jiného je sexuální potřeba noční můra, protože se stal závislým. Jiný sex a žádnou podobnou potřebu vůbec nemá. Další v sexu vidí jen peníze. Pro někoho je ovšem sex pouze čistá láska a s tím vlastně i souhlasím. Jsou lidé, kteří sex vnímají spíše jako uspokojení duševní než fyzické, vnímají ho s city a vidí jako něco jim nepřírozeného a povrchního, když se o sexu mluví pouze jako o tělesné potřebě.

-Kamila-

Krásnější než realita

Někdy mívám své osobní chvíle samoty plné myšlenek a pocitů, při kterých si plně uvědomuji přítomnost čehosi, co stojí při mně, svůj stín, ale zároveň je to i můj smích a vnímám přítomnost své duše i celého těla, kterým jsem nesmírně vděčná za to, že mi poskytují být já, což je sice tak trochu prokletí, ale dá se vytvořit vlastní svět euforie, kde si z vlastních obav, úzkostí a problémů z minulosti tvořím něco krásného a osobitého i v tom nejvševmocnějším někdy vidím obrovskou hloubku a jsem vděčná, že moje myšlenky tu jsou pořád se mnou a nemají hranic, jediné co mě na nich trápí je to, že je často ovlivňuje úzkost.

V těchto chvílích sama sebe nejvíce inspiroji i přesto, že mi někdy lže moje paranoia. Nemám si to za zlé, je to má součást. Ale pravda je taková, že když si chci uvědomění a dojmy z takových stavů zapsat, najednou žiju v realitě a vše zapomenu. Potom se k jednotlivým tématům vracím a píšu o nich po dlouhodobějším přemýšlení.

-autor v utajení-

Z učňáku k maturitě

Minulý rok jsem na této škole ukončila tříletý obor knihař. Pokračuji zde jako reprodukční grafik pro média. Není to nástavba v pravém slova smyslu. Byla jsem přijata rovnou do druháku.

Je těžší se zapojit do kolektivu, když se tam už všichni znají. Je tu více učení a více předmětů, než jsme měli na tříletém oboru, ale to k tomu patří. Pro mě největší změnou je to, že jsem tři roky dělala rukama, jsem vyučená knihařka, a teď pracuji s počítačem, takže hodně bojuji. Je to sice velká změna, ale jak se říká, za zkoušku nic nedám. Není se čeho bát, buď to dám, nebo ne, zkouška je zkouška. Začínám další část svého života a doufám jen v to, že tu část dokončím s úspěchem a úsměvem na tváři.

-Donny-

Žákyně v roli moderátorek

Je zvykem, že se na besedách s pamětníky moderátorsky podílejí vybrané žákyně naší školy. Letos se zatím podařilo zrealizovat tři pamětnická setkání. U všech za moderátorským stolem usedla žákyně 3.S Teresa Bílá. Přes počáteční trému a obavy se svého úkolu zhostila na výbornou. K besedám s Fedorem Gálem a Janem Urbanem se coby moderátorka připojila také Eliška Stárková ze stejné třídy, která rovněž předvedla skvělý výkon. Při této příležitosti jsme oběma žákyním položili několik otázek.

Jak na vás zapůsobily pozvané osobnosti?

TB: Všichni pánové byli velmi milí a ochotní se s námi podělit o své životní příběhy. Nejvíce se mi líbilo, že i když dostali hodně osobní otázku, která jim nebyla moc příjemná, dokázali na ni s noblesou odpovědět.

ES: Pan Urban i pan Gál byli opravdu příjemní hosté. Jsem ráda, že jsem měla tu čest s nimi strávit poměrně dost času a promluvit si s nimi i mimo besedu.

Co je na moderování nejtěžší a co naopak nejprjemnější?

TB: Pro mě je na moderování nejtěžší mluvit před publikem. Od malička mám problém mluvit před více lidmi, ale tato příležitost setkat se se zajímavými osobnostmi mě donutila překonat svůj strach. Naopak nejprjemnější je pokládání otázek a posleze poslouchat dlouhý hostův zajímavý monolog.

ES: Nejtěžší je rozhodně zapamatovat si text. Snažím se to vždy poupravit tak, aby mi to sedělo a bylo pro mě lehčí si to zapamatovat. Nejprjemnější je samotné moderování. Vidět v obličejích diváků náznak toho, že je naše mluvení zajímavá, je velmi uklidňující.

-fis-

Teresa Bílá

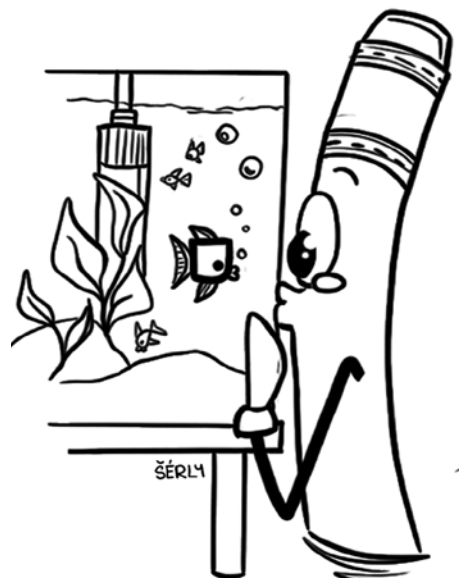
Jak se cítíte při moderování besed? Bává vás to?

TB: Poprvé jsem byla velmi nervózní, protože jsem nevěděla, jak to bude probíhat a co od toho mám čekat, ale posleze strach opadl a nadšení stoupalo. U druhé dvojité besedy to už bylo s trémou v pořádku.

ES: Na základní škole jsem ráda přednášela a nevadilo mi vystupovat před více lidmi. Proto moderování beru jako novou zkušenost, která mě velmi baví a je to něco nového. Člověk musí vnímat, aby se ptal na otázky v moment, kdy se to hodí, nebo aby se neptal na něco, co již bylo řečeno. A hlavně nepanikařit, když se něco pokazí.

Eliška Stárková

Ukázky žákovských prací z hodin odborného kreslení

Tentokrát žáci navrhovali poštovní známky na téma podzim nebo 17. listopad.

Vybrala -ŠA-

Cestou do školy

4.S

Sabina Kovandová

Bylo brzké ráno. Asi kolem páté hodiny. Ptáci ještě nestihli cvrlikat a já už jako člověk, co si musí ráno vypít kávu, seděla venku. Nebyla zima, nebylo teplo. Obvykle v tuto hodinu už vnímám a dokážu rozlišit sen od reality, ale dnešní ráno to bylo jiné. Popíjejíc kávu, sledujíc lidi jsem viděla něco neobvyklého. Neobvyklého pro realitu, běžného pro mé sny. Byl to jakýsi portál.

Portál zářil přes naši celou zahradu. Působil tajemně a taky mne trochu naplňoval pocitem svobody, která je mi velmi vzác-

ná. Cinkly hodinky. Ukazovaly čas, který byl v této situaci nevhodný. 7. 10, čas jít na autobus, portál, co mě přemístí leda tak do školní lavice. Divíte se mé skoro vláhé reakci na situaci s portálem? Nediňte se, něco mezi nebem a zemí prostě existuje. Autobus jím rozhodně nebyl, ale musela jsem do školy.

Když jsem přijela na zastávku, co je asi pět minut od školy, portál tam byl zas. Stejně krásný, stejně magický. A co bylo horší? Ještě v nevhodnější čas. Začala jsem se mu vyhýbat, kličkovat mezi uličkami, které mě vedly co nejrychleji do dvora Polygrafky. V tu ránu se mi svět začal před očima rozmazávat. Mrkám víčky rychleji než obvykle. Když se mi svět konečně zase rozpletl jako klubíčko bavlny, byla jsem ve škole. Říkám si: Paráda, v omluvném lis-

tu našťestí nebudu muset mít „Nepřítomna z důvodu přemístění do jiné dimenze“.

Ulevilo se mi, ale bohužel zbytečně. Vešla jsem do třídy. Místo učitele a spolužáků? Samé průhledné bytosti. Okolo nich zářily různé barvy. Jeden modrý, druhý fialový a třetí svítil více odstíny různých barev. Tak já jsem zmatená, říkám si. Jeden z modrobílých žáků chytil mou ruku a povídá: „Vím, že se snažíš napsat vyprávění o tom, jakou máš cestu do školy a co se ti během ní přihodilo.“ Já na to: „Ano, to máš pravdu, ale vy mi tu cestu do školy docela ztěžujete, to nenapišu ani řádek.“ „A proč ne?“ divil se... a pokračoval: „Vždyť tohle je tvá cesta, takhle ty ji právě teď vidíš, tak ji napiš.“ Svět se znova zatočil a já byla ve školní lavici. Ale něco se změnilo. To nebyl snový portál. To byla moje realita.

Jednotka rychlého nasazení

4.S

Tomáš Engl

Mise, to je jediné, na čem záleží. Jsme jednotka rychlého nasazení ze sedmého pokoje, známí pro naši úspěšnost. Tým je složen ze čtyř členů. David, sval celé operace, Pepa, expert na zbytečné předměty, a Jakub alias Jakob je náš zvěd. A ptáte se, co já? Já jsem ten, co vše vymyslí, zařídí a schválí, mozek operace.

Vše začíná v noci, kdy celý plán na operaci X připravím a vysvětlím každému členovi jeho úkol v této misi. Ráno je četa nastoupena v řadě již v šest. Všichni vědí, co je čeká a co by mohlo nastat. Po ukončení nástupu začíná příprava všeho potřebného. Musí podstoupit tradiční ranní hygienu, shromáždit všechny předměty na celý den a samozřejmě bojový úbor.

O půl hodiny později je vše připraveno a mise může odstartovat. Jakob je již na pozorování a zjišťuje, zda naše informace k dané misi jsou pravdivé. Po jeho návratu je čas pro našeho svalovce, který pomalu a opatrně postupuje kupředu. Pepa má poněkud složitější úkol, vytvořit přístroj na odvedení pozornosti. S jeho vynalézavostí to samozřejmě není žádný problém. Po dosažení cíle Pepa aktivuje přístroj a úspěšně odvede pozornost nepříteli. David hlídkuje a Jakob jde pro předměty zájmu, ale v tu chvíli, když se nahne, aby zásilku vyzvedl, otevřou se zadní dveře a hlídací pes začne na Jakoba štěkat. „Kluci, pozor! Je tu hlídací pes!“ upozornil s roztřeseným hlasem zbytek týmu a vzal nohy na ramena. „Operace se nezdařila, musíme se stáhnout!“ zavelel Tomáš a začal se realizovat plán B.

Plán B zahrnoval, že každý vyzvedne jednu část zásilky... David se zeptal: „A Tomáši, proč tak složitě vyprávíš o naší cestě do školy, když jsou zrovna ke snídani loupáky?“ Tomáš otráveně odpoví: „Jen jsem chtěl, aby to znělo zajímavěji a dohodružněji.“

Tímto článkem bych chtěla jen upozornit na to, že lidé si často o jiných myslí, že jsou divní, aniž by věděli, co mají za sebou. Nebo si někteří říkají, jak mají těžký život, když nedostanou nový telefon nebo musí umýt nádobí.

Příběh, kterému jen těžko uvěříte

Je to o dívce jménem Vanesa H., která má za sebou těžký příběh.

Když jsem se narodila, zemřel mi otec. Má matka si našla nového přítele, který se jmenoval Robin. Robin fetoval a ona začala s ním. Bydleli jsme v Opavě, kde si matka do bytu vodila samé divné lidi, jako jsou drogově závislí nebo bezdomovci. Jednou byl u nás na návštěvě i vrah, ale to jsme se dozvěděli až potom, co ho máma vyhodila a my se podívali na zprávy a zjistili, že zavraždil svou přítelkyni. Jednou jsem chytla vši a ode mě je chytl Robin. Měl dredy. Moc se rozzlobil, začal mě bít a poté mě odvedl do koupelny, kde mě začal topit v záchodě. Děly se další hrozné věci.

Matka se rozhodla, že se přestěhujeme do Proseče, ale šla se léčit ze závislosti na drogách. V tu dobu už jsem měla dvouletou sestřičku. Začaly dva těžké roky týrání, jako bylo třeba zamykání v pokoji nebo velmi agresivní bití, až jsem měla na sobě šlice od kabelu, kterým mě bil. Pod výhrůzkami jsem musela ve školce říct, že jsem spadla. Když jsem byla třeba na návštěvě u kamarádek, stačilo, abych přišla o jednu minutu pozdě, a už mlátil dřevem do futer a já věděla, že je zle. Mnohokrát mě bil i před mými kamarádkami, které to pak řekly rodičům a bály se ho. Říkám si, že je dobře, že aspoň takhle netýral moji mladší sestru. Ke mně se vždy choval jako ke kusu hadru, který nemá cenu žít. Poté, co se matka vyléčila, vzala si mě k sobě. Už jsem chodila do druhé třídy, kde jsem byla šikanovaná za to, že jsem jiná. Jednou to na mě lehlo a chtěla jsem skočit pod vlak. Kdyby nebylo dvou kluků, udělala bych to. Pak to dva roky bylo v pohodě, ale matka si našla nového přítele jménem Laco. Rok a půl byl v pohodě, ale pak byla matka často pryč a Lacovi jsem se líbila. Bylo mi jedenáct let, když mě začal sexuální obtěžovat. Varoval mě, že jakmile to někomu řeknu, že mi prostě ublíží. Po roce a půl jsem konečně sebrala odvalu a řekla to matce, která se rozzlobila a vyhodila ho. Po dvou dnech se vrátil, že se omlouvá, že to udělat nechtěl, že už to nikdy neudělá, a tak ho matka vzala zpátky. Rok na to se přistěhoval bratrův kamarád. Všechno bylo v pořádku, dokud se matka nezačala chovat špatně. V té době jsem měla další sestřičku, o kterou jsem se starala já. Matka po mě chtěla, abych ji nakrmila, uspala, oblékla a podobně. Často na mě křičela. Já se potom dala dohromady s bratrovým kamarádem. Od té doby jsem poslouchala jen samé nadávky. Psychicky mě má matka vydírala a fyzicky týrala. Bila mě a tahala za vlasy. Zmlátila mě a zavře-

la v pokoji, potom přede mě postavila urnu, ve které byl popel mého otce, a mluvila na tu urnu, ať se podívá na tu zrudu, která před ní sedí. Každý den mi říkala, že lituje toho, že mě porodila, a plivala na mě. Přišly prázdniny a my jeli s přítelem na víkend do Českosaského Švýcarska. Matka mi napsala zprávu, že mohu být u tety a strejdy o prázdninách. Tak jsem ji napsala, že s tím souhlasím, ale že chci vidat své sestry. Na to mi odepsala, že sourozence nemám, že moji sourozenci jsou bratránek a sestřenka. Odepsala jsem jí, že se s nimi ale chci vidat, na to mi napsala, že jestli tam jednou přijdu, budu mít všechny věci přede dveřmi a že se nemám o prázdninách vracet.

Přesto jsem se během prázdnin vrátila, povídala si s holkama, ale matka mě vyhodila se slovy, že mám zůstat u tety a strejdy a už se nikdy nevracet.

Přišel školní rok a začalo to znovu. Nechtěla jsem se vrátit domů, protože tam byly konflikty. Nakonec jsem zůstala u tety. V tu dobu se začalo řešit to obtěžování s Lacem, řekla jsem to tetě, se kterou jsem ho šla udat. Poté mě odvezli do dětského diagnostického ústavu v Liberci, abych byla od Laca daleko. Po šesti měsících jsem se vrátila domů a začalo znovu peklo. Začaly znovu nadávky, musela jsem se starat o své sestry, co jsem si vydělala na brigádách, jsem musela dát všechno matce, nic jsem si nemohla nechat. Po nějaké době se Laco rozešel s matkou a ta se udobřila s tetou, se kterou byla v konfliktu. Matka Laca udala za obtěžování, protože věděla, že začal obtěžovat i jednu z mých sester. Chodili jsme na výslechy a fotili si náš byt. Zase mě ale začala bít, zavírat a ponižovat. Jednoho dne mě vyhodila v bačkorách ven. Tak jsem si řekla, že teda půjdu. Přespala jsem u kamarádky, která mi půjčila věci. A další den jsem šla na sociálku, kde jsem řekla, že už doma být nechci. Že to nedávám psychicky. Tak mě sociální pracovnice odvezla na dva dny do nemocnice a poté jsem jela do dětského domova.

-Donny-

Když jsem si přečetla tento příběh, byla jsem chvíli doslova a do písmene otřesena. Vyhledala jsem autorku tohoto až naturalistického textu, se kterou jsem o dívce hovořila. Příběh je skutečný. Člověku zůstává rozum stát nad tím, v jakých podmínkách žijí některé děti. Važte si dobrého života v rodinách se starostlivými a milujícími rodiči. A pokud se setkáte s násilím a se zneužíváním, řešte to. Rozhodně nemlčte a nebojte se promluvit.

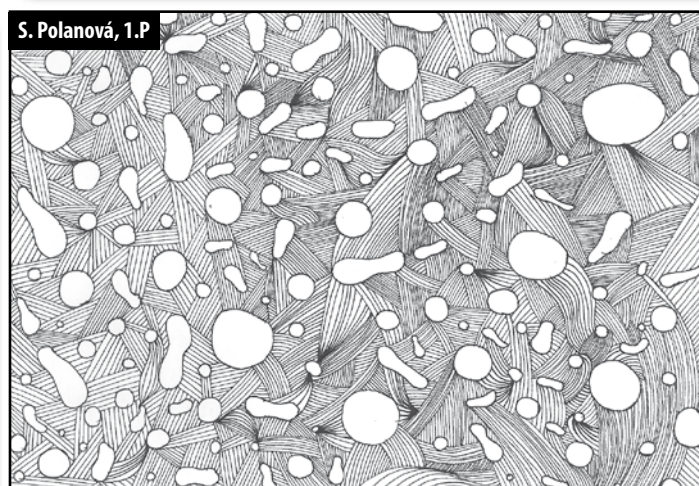
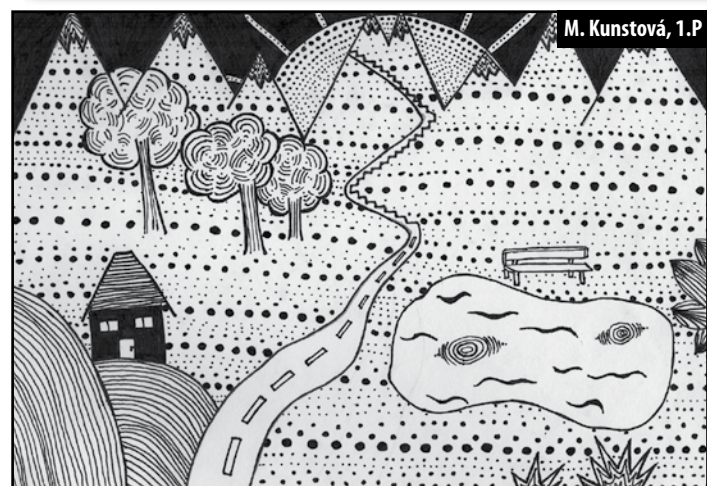
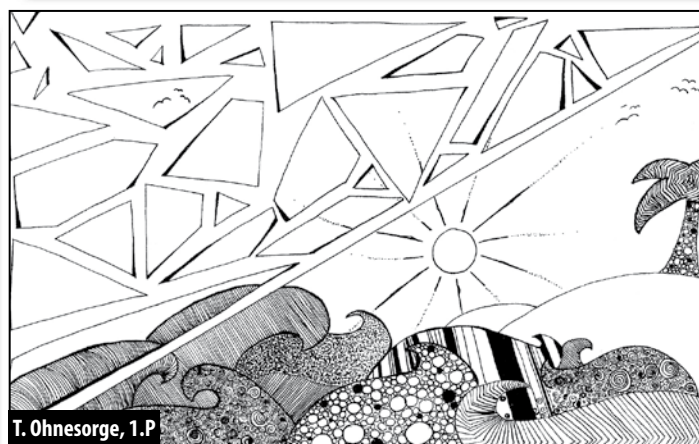
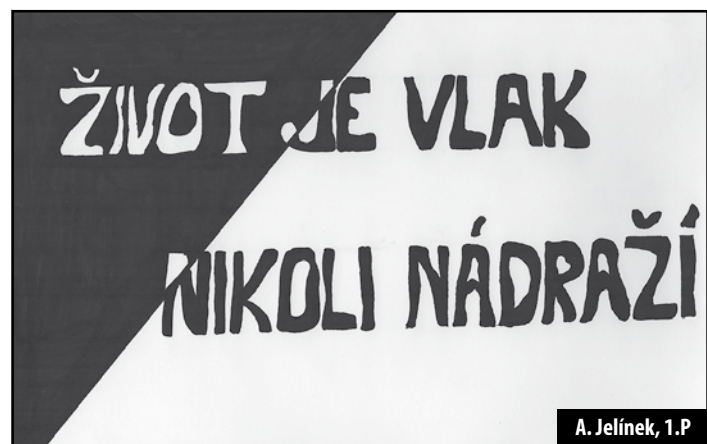
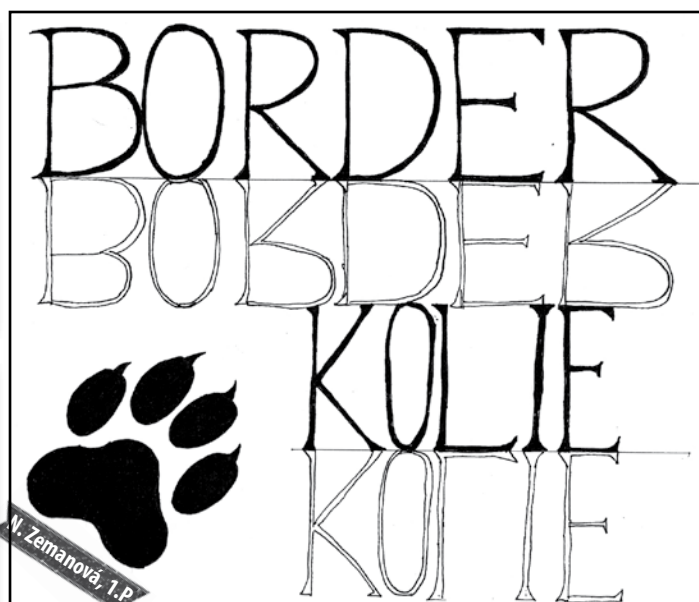
-ŠA-

Ukázky žákovských prací z hodin odborného kreslení

Liniová kresba • Pozitiv a negativ • Symetrie • Písmo

Vybrala -ŠA-

Cestou do školy

4.S

Kateřina Tafi

Každý člověk ve svém životě obvykle zažívá šťastné, ale i smolné dny. Všichni máme pochopitelně raději ty šťastné, ale těm méně šťastným dnům se ne vždy vyhneme. Jeden takový potkal i mě.

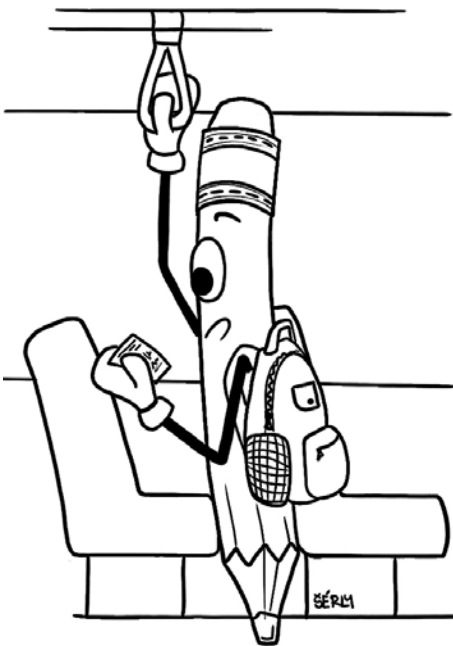
Moje cesta do školy většinou začíná ve čtvrt na sedm ráno. Dnes ráno jsem ale byla ráda, že si můžu ještě chvilku poležet. Nejednou se se zděšením probudím a vidím, že mé hodiny ukazují tři čtvrtě na osm. Věděla jsem, že pozdní příchoď mě nemine. Vstala jsem z postele, jak nejrychleji jsem mohla. Popadla jsem oblečení a spěšně jej na sebe navlékla. Zamířila jsem do kuchyně, jelikož můj žaludek dával dost hlasitě najevo svou nespokojenost.

V kuchyni jsem popadla chleba a snažila se ho pokrýt vrstvou másla. Mrkla jsem na hodiny, ručička právě odbyla osmou. Zrychlila jsem pohyb nože, ale chleba mi vyklouzl z ruky a plesk, zákon schválnosti, spadl namazanou stranou na zem.

Raději než nadávat jsem se zuřivostí popadla tašku a zamířila ke schodům. Už od nejvyššího patra jsem se schody snažila brát po dvou, ale v patře druhém to bylo po třech schodech.

Na poslední chvíli jsem vtrhla do autobusu, který mě překvapil svou neobvyklou prázdnotou. Popadajíc dech jsem ale byla ráda, že se posadím. Poté jsem si všimla muže s malým odznakem na opasku, vybírajícího platné doklady od cestujících. Zalovila jsem v kapse, abych se ujistila, že jsem ho nezapomněla. A tak, když ke mně revizor přistoupil a vyzývavě natáhl ruku, s klidným pocitem jsem mu podala svou měsíční jízdenku. On se však zastavil a s úsměvem pravil: „Ale mladá paní, platnost vašeho dokladu včera vypršela!“ Zaplatila jsem tedy šťastnými penězi v mé peněženke a doufala, že mě už ten den nic špatného nepotká.

To bylo do doby, než mi došlo, že je vlastně sobota...

Cestou do školy

4.S

Claudie Bilá

Jako každé všední ráno jsem vstala v půl páté. Venku ještě vládla tma a světlo pouličních lamp. Šla jsem si vyčistit zuby a obléknout se. Stihla jsem i klidnou snídani před cestou na autobusovou zastávku. Poté jsem popadla svou školní tašku a razila naproti své sestře, která už pár měsíců bydlí se svým přítelem. Sešly jsme se, s klidnou hlavou vyrazily na zastávku a dorazily tak akorát, když autobus přijížděl. Kdo by čekal, že tímto autobusem dnes do školy nedorazíme.

Přicházíme na řadu a všimáme si mnoha rouškou zahalených tváří. Uvědomujeme si, že roušku ani jedna z nás nemá. Snažím se v tašce nahmatat onen vzácný předmět, jež mě dopraví do školy. Proč tak vzácný? Bez něj mě přeci pan autobusák nepustí do autobusu. Jsem na řadě. Řidič, aniž by opětoval náš pozdrav, spustil: „Jak se opovažujete vcházet do mého autobusu bez roušek?“ Omluvily jsme se a poprosily, zda můžeme jet bez roušky. Měla jsem tu kuráž se ho zeptat jen kvůli tomu, že ji on sám neměl. Pan řidič odvětil, že ho to nezajímá, a z autobusu nás obě vyhodil.

Musely jsme tedy vymyslet plán B, abychom se do školy dostaly co nejdřív. Běžely jsme do nejbližšího obchodu a roušky zde koupily. Poté jsme vyčkaly na další autobus, který nás už bez problému odvezl do školy.

Sice s menším zpožděním, ale přece jen jsme dorazily na hodinu odborného výcviku. Paní učitelka jsme vysvětlily naši příhodu. Čekaly jsme, že nám vynadá, ale naši situaci pochopila a mile nás přivítala, což mě hrozně překvapilo a vyvolalo ve mně pocit sounáležitosti.

Cestou do školy

4.S

Barbora Červená

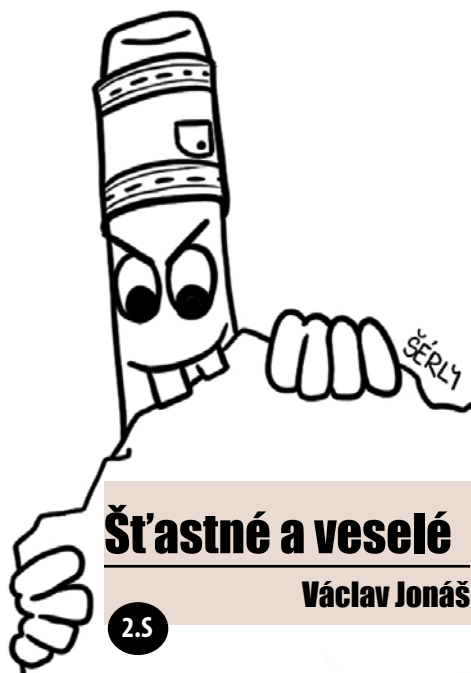
Pár let zpět, když jsem ještě studovala v Praze, nebyla moje cesta do školy ani zdaleka tak krátká a snadná jako je dnes. Do školy jsem se dopravovala městskou hromadnou dopravou přes půlku města. Jako by už tak cesta s několika přestupy nebyla dost náročná. Občas se objevily nějaké komplikace, na které jsem si časem zvykla a naučila se je řešit. Ovšem toto se mi stalo během prvního týdne mého pobytu v Praze.

Ráno jsem se po snídani vydala na zastávku. Nechala jsem si pro jistotu časovou rezervu a vyrazila dřív, kdybych třeba nastoupila do nesprávného autobusu nebo vystoupila na špatné zastávce. A takhle časová rezerva se mi později opravdu vyplatila. Autobus přijel přesně na čas. Nastoupila jsem a pohledem hledala svého spolužáka, který jezdil stejnou linkou. Ale on nikde. V hlavě jsem se uklidňovala: „To zvládneš, cestu už přece znáš, vždyť ti už není deset, poradíš si i sama.“

Asi po deseti minutách jízdy autobus zastavil téměř uprostřed křižovatky. Po chvíli jsem si sundala sluchátka a čekala, jestli neuslyším, co se děje. Ale vše, co bylo slyšet, bylo jen nervózní štěbetání cestujících. Všichni se ptali všech: „Co se děje? Proč nejedeme?“ Avšak nikdo neznal odpověď.

Všude kolem se tvořily kolony stojících aut, autobusů i tramvají. Po chvíli se otevřely dveře a dostali jsme pokyn opustit autobus. Bezpečně jsem se dostala na chodník. Rozhlédla jsem se a konečně pochopila, proč nemůžeme jet dál. Na to, co jsem viděla, nikdy nezapomenu. Pohled byl děsivý. Tramvaj srazila čtyři auta, která byla následně rozhozena téměř po celé vozovce. Autobus prostě neměl šanci projet. No jo, ale co teď? Začala jsem panikařit. Vždyť to tu vůbec neznám, jak se teď dostanu do školy? Za pozdní příchoď jsme museli psát články do školního časopisu, to se mi zrovna nechťelo. Musela jsem rychle najít řešení. Došlo mi, že žijeme ve světě moderních technologií a chytrých telefonů. Zapátrala jsem v kapse a vylovila svoji chytrou krabičku. Našla jsem si nejbližší zastávku MHD, která byla půl kilometru daleko. Vyhledala jsem nejrychlejší spoj do cílové destinace a dala se i s kabelkou a notebookek přes rameno do běhu, abych to vůbec stihla.

Doběhla jsem na zastávku a světe div se, autobus jsem stihla na vteřinu přesně a tím pádem i vyučování. Do lavice jsem zasedla se slovy: „Od teď už jedině metrem! Tam je riziko zablokování trasy srážkou tramvaje a čtyř aut přece jen menší.“

Šťastné a veselé

Václav Jonáš

2.5

Už je to několik hodin, co jsem utekl. Tady venku je šílená vánice. Mrznu, necítím nohy. Je tomu několik dní, co jsem z celé rodiny zbyl jen já.

Začalo to v den vánoční. Vstal jsem asi v osm hodin a šel si uvařit kávu. Za hodinu vstali můj bratr a sestra, včetně rodičů. Mně je patnáct let, bratrovi čtrnáct a sestře deset. Ráno hlásili, že v naší oblasti bude jako každý rok problém se sněhem. Pokaždé toho sněhu napadne tolik, že je až nebezpečné chodit ven. Slyšel jsem, že v některých částech města dochází i k rabování. Nic z toho jsem ale nevím. Celý vánoční den probíhal tak jako vždy. Ve dvanáct hodin je oběd. Až do večera se prakticky nic neděje. Kolem osmnácté hodiny přijíždějí zbylí členové rodiny oslavit svátky vánoční. V sedm je večere a čeká se na dárky. Všichni to známe. Zvonek zazvonil a my přišli ke stromku a začali rozbalovat dárky. Hry, kolo a sem tam nějaké to oblečení. Poslední dárek byl pro naši sestru. Našla v něm roztrhaný papír a na něm vzkaz. Než ho sestra stihla pře-

číst, dospělí všechno uklidili a odnesli. Následně se ještě slavilo a my se s bratrem a sestrou přesunuli do svých pokojů hrát hry. To nás unavilo. Půjdeme spát, rozhodli jsme. Sestra šla do vlastního pokoje. Já a bratr máme pokoj společný. Asi kolem půlnoci mě probudil hlasitý zvuk z přízemí. Uvažoval jsem, jestli to nebyli rodiče, ale jak se záhy ukázalo, nebylo tomu tak. Slyšel jsem kroky, které se blížily z přízemí do prvního patra a následně ke dveřím mého pokoje. Okamžitě jsem probudil bratra. Zamknul jsem dveře a zhasnul. A nastalo ticho, dlouhé a mrazivé ticho. Nikdo neměl odvahu, aby něco dělal. Prostě jsme seděli a čekali, až se něco stane. A stalo se. Opět se rozezněly kroky. Tentokrát mířily ke dveřím mé sestry. Dostali jsme ještě větší strach, že se jí něco stane, a tak jsme se odhodlali jednat. Otevřel jsem dveře a vtrhnul k sestře do pokoje. Stálo to nad postelí. Dlouhé hubené tělo, rozcuchané černé vlasy a nepřírozeně dlouhé prsty. S děsivým úsměvem a vypoulenýma očima to na nás zíralo. A opět nikdo neměl odvahu zakročít. Tohle nikdo z nás nečekal. Rázem to přiběhlo ke dveřím a zabouchlo je. Začali jsme couvat, a to tak rychle, že jsme spadli na zem. Všude byla černo černá tma. Nikdo neviděl ani na krok. Dveře byly zamčené a jediné, co jsme slyšeli, byl křik a následně zvuky trhání lidského masa. Bratr šel přivolat dospělé. Nikde jsme je ale nenašli. Nechápu, proč jsme nešli rovnou za nimi, ale to bylo už stejně jedno. Byli pryč, prostě se vypařili. A to nebyl jediný problém. Začalo sněžit a v domě byla neuvěřitelná zima. Měli jsme jen malé zásoby dřeva. Celé měs-

Hororový příběh doplnilo několik ateliérových fotografií třídy 3.5 při ztvárnění halloweenské atmosféry.

to mizelo každým okamžikem v bílé příkrývce. Opustit město bylo nebezpečné, protože vánice se táhla kilometry daleko. Ti, kteří se o to pokusili, byli nalezeni mrtví. Někteří dokonce s velkými ranami. Jenom my jsme věděli, kdo je způsobil, a báli jsme se, že zaútočí na nás. Celé dny jsme žili ve strachu. A aby toho nebylo málo, začaly nám docházet zásoby. Voda se dala snadno získat ze sněhu, ale jídlo pochopitelně ne. A zároveň nám začalo docházet dříví do krbu. Začal jsem proto pálit nábytek. Židle, stoly a další věci, které najdete v každé domácnosti. Plánovali jsme odchod, ale něco takového bylo prostě v takovém počasí nemožné. Jediná možnost, která nám zbyla, bylo prostě čekat, až sněh roztaje. Nikdo už neměl přehled o čase. Dny plynuly a sněhu přibývalo.

Jedné noci jsem opět slyšel ty kroky. Ze strachu jsem nic nepodnikl. A další ráno jsem byl už jen já. Bratr zmizel. Tohle nešlo, musel jsem se začít bránit. Moc věcí k sebeobraně jsem neměl. Další noc se opět ozvaly ty kroky. Blížily se. A za malou chvíli jsem to mohl opět vidět. Nepřírozeně velká, vyhublá postava s černými dlouhými vlasy. Bílé oči a uprostřed velmi malé zorničky. S úsměvem se ke mně začal přibližovat. Na nic jsem nečekal a zaútočil. Nemělo to ale žádný význam. Byl mnohem silnější než já. Otočil jsem se a běžel ke dveřím, které jsem otevřel. Zasypal mě sněh. Podařilo se mi vyškřábat a utéct. Už je to několik hodin, co jsem venku. Asi za chvíli umrznu. Necítím nohy, prsty na rukou mám celé fialové. Už je to stejně jedno, protože to monstrem stojí za mnou.

✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ

Polygrafka v divadle aneb z Rumburka do Koločavy

V minulosti bývalo běžné občas zajít do divadla. Doba je však složitá. Koupíte si lístky a nakonec je představení zrušeno. Přesto jsme se v letošním školním roce díky našemu milému kolegovi a kamarádovi Filipu Stojaníkovi dostali do Divadla na Vinohradech. A rovnou dvakrát po sobě, na *Pygmalion* a *Baladu pro banditu*.

Mám pod kůží čerstvý zážitek a musím se sebe vysypat všechny dojmy. Kde začít? Cestujeme velmi pohodlným mikrobusem. Jede nás vždy malá skupina. Filip Stojaník zařídí lístky nejen pro nás, kolegy, ale i pro žáky. Na *Baladu* s námi jela i jedna maminka. V autobuse se vtipkuje (řidič to s námi vždy vydrží) a tentokrát jsme i zpívali. Třeba Zabíli, zabíli chlapa z Koločavy.

Díky Filipovu perfektnímu výkladu ke hře, k autorovi nebo k divadlu získáme spoustu informací, sedíme, posloucháme, vznášeme dotazy a moc nás to baví. Máme velké privilegium mít kamaráda, který má hluboké znalosti a váží si češtiny. Poslouchat jeho projev je balzám nejen pro češtináře! A divadlo? Nemáme slov. Vinohradské divadlo je zlatá kaplička, která má v čele s ředitelem panem Tomášem Töpferem v angažmá skvělé herce, kteří jsou schopní na jevišti doslova prožít život postav. Jdou do toho se srdcem a odevzdají i kus sebe. Byla jsem dojatá po dvakrát. Obdivuji neuvěřitelnou profesionalitu, herecké umění každého, kterého jsem na jevišti viděla. Kdybych mohla, tleskala bych do rána. A koho jsme v těchto hrách letos zažili? Samé ikony, třeba již zmíněného Tomáše Töpfera, Igora Bareše, Jana Šťastného, Svatopluka Skopala, Naďu Konvalinkovou, Šárku Vaculíkovou, Marka Lamboru, Daniela Bámase, ale i herce ne příliš známé z televize, jako je Tereza Císařová, bytost, která je na jevišti neuvěřitelně autentická. Tak mě dojmala jako Eržika Dračová, že to nemohu

popsat. Jako divák jsem v *Baladě pro banditu* v Koločavě prožila minimálně kus života. A navíc jsem si doslova pochutnala na zajímavém hudebním aranžmá skupiny Razam. A to podotýkám, že miluji verzi Donutilovskou (jak jí doma soukromě říkám). Slyšet, zažít muzikanty naživo, je pro mě vždy neuvěřitelný zážitek. A bylo tomu tak i tentokrát. Akordeon, housle a především bicí daly písniím jinou chuť. Možná drsnější, razantnější, ale každopádně pro mě velmi moderní a zajímavou. Omluvám se Moraně a bosorkám, málem bych na vás zapomněla! Vaše výkony byly též neuvěřitelné, strávily jste na jevišti téměř celý čas! Neskutečné! Promiňte mi, ale já bych nevěsila hlavou dolů v dvoumetrové výšce ani minutu a ani za pytel buráků! Děkuji vám všem, kteří každý den na jevišti žijete životy postav pro nás, kteří sedíme v hledišti. A po té dřině se venku s námi ochotně vyfotíte a ještě se na nás usmíváte! Moc bychom si přáli, abyste mohli co nejvíce hrát i v této covidové době.

Ať jste všichni zdraví a ať se vám všem daří! Děkuje.
-ŠA-

P. S.

Zdravíme Jirku Maryška, bývalého žáka Polygrafky, který je také v angažmá v DnV, a slibujeme, že na tebe, Jirko, přijedeme!

✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ

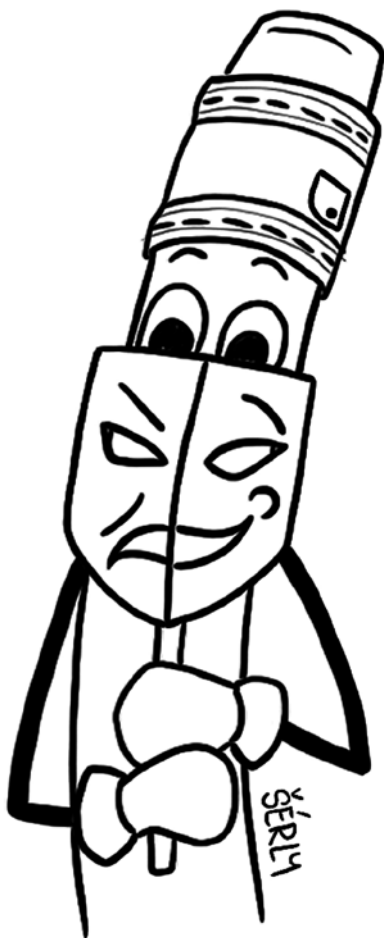
Vstřícnost, lidskost, pokora

a bezprostřednost = DIVADLO NA VINOHRADECH

Dovoluji si připsat k vyčerpávajícímu textu Ivy Šabatové několik drobných postřehů. Návštěva Divadla na Vinohradech je pro mě svátkem, který mohu sdílet se sobě blízkými lidmi: přáteli, kolegy, žáky... Představení Pygmaliona nás osvěžilo po dlouhém divadelním půstu způsobeným proticovidovými opatřeními, kvůli kterým zůstala česká divadla dlouhé měsíce uzavřena. S nadšením jsem vnímal úžasné komediální mistrovství Jana Šťastného, Šárky Vaculíkové, Tomáše Töpfera, ale i všech ostatních hereček a herců. Oproti tomu Balada pro banditu příhodně sloužila melancholické podzimní atmosféře listopadového večera, který jsme v Praze strávili. Příběh o lásce, zradě i pomstě zůstává nadčasovým. Ze všech hereckých výkonů bych se rád zastavil u Igora Bareše a Terezy Císařové. Igor Bareš svým autentickým a i v nejmenším detailu přesným hereckým projevem zaujal nejen mne, ale i ostatní kolegy. Tereza Císařová svou Erziku nehrála, ale žila. Ohromila mě svým hlubokým a vnitřně pravdivým herectvím, prostým okázalostí, za to však zcela citlivým. Domnívám se, že ve své generaci patří k nejosobitějším a nejtalentovanějším herečkám. Po skončení představení jsme ještě chvíli postávali před divadlem. Souhra šťastných okolností mi přá-

la, že právě Tereza Císařová a Igor Bareš ve stejné době z divadla vycházeli. Oba umělce jsme s Adélou Grösserovou oslovili, podobně jako tak Adéla učinila již v srpnu při náhodném setkání s Janem Šťastným. Nikdy nezapomenu na vstřícnost, lidskost, bezprostřednost a pokoru, se kterou k nám, svým divákům, přistoupili. Divadelní zážitek byl povýšen a korunován, slova díky a uznání odevzdána. Divadlo na Vinohradech si zachovává svou pověst vstřícného kulturního stánku, ať už jde o pana ředitele, členy hereckého souboru, paní uvaděčky či pana vrátného. Jsem rád, že jsem mohl být u toho a doufám, že už žádné viry nezabrání nám vděčným divákům, abychom mohli svým hercům zatleskat a vyjádřit radost nad tím, že činí náš život krásnějším.

-fis-

Jak se dělá divadlo

Režie: Majka Koukolská
Hudba: Tereza Rauch
Texty: Andrea Helmichová
Choreografie: Eva Koukolská
Technika: Štěpán Žďánský

Dnes jsme se školou vyrazili za kulturou do kulturního domu Střelnice Rumburk a to na divadelní hru na motivy Karla Čapka Jak se dělá divadlo v provedení rumburského divadelního souboru Hraničář.

Jak už asi z názvu můžeme odhadnout, obsah hry souvisel s tím, co se děje v divadle a jak probíhají přípravy na premiéru divadelní hry. A tak jsme sledovali, jak vše vzniká a s jakými problémy se utkávají nejen herci, ale i autor a režisér, než hra spatří světlo světa.

Hra v režii paní M. Koukolské se mi velmi líbila. Divadlo s ohledem na všechny okolnosti související s věkem herců bylo velmi vydařené. Herecké výkony i zpěv byly prostě skvělé. Všichni, kteří se na tom podíleli, mají můj obdiv a jsem ráda, že jsem výsledky jejich dřiny a tvrdé práce mohla vidět.

B. Červená, 4.S

(Pozn. redakce: Hráli pro nás: D. Rýdl, M. Posselt, Š. Žďánský, P. Rampas, Z. Jančová a další, mnozí z nich jsou bývalí i současní žáci Polygrafky.)

ŠKOLNÍ VÝZVA

POLYGRAFKA OFFLINE

15. 12. 2021

aneb jeden den bez mobilů, počítačů, tabletů a jiné elektroniky

Umíš si představit jeden den bez svého mobilu, počítače a jiné elektroniky?

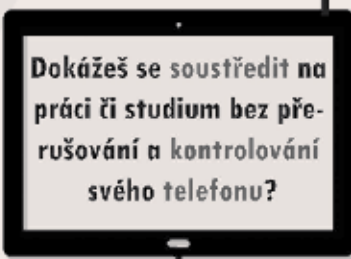
Jak dokážeš využít čas, který netrávíš na sociálních sítích?

Jak se cítíš, když nemáš svůj telefon v dosahu?

Co bys dělal, kdyby vypadl internet na celý jeden týden?

Dokážeš se soustředit na práci či studium bez přerušování a kontrolování svého telefonu?

Nakolik jsme jako jedinci součástí systému? Dokážeme tento systém na omezenou dobu opustit a osvobodit se tak od pocitu, že musíme být neustále dostupní?

Dokážeme opustit svou komfortní zónu?

Moderní technologie nám dokáží v mnohém ulehčit život. Díky nim je vše rychlejší, pohodlnější a dostupnější. Kde je ale hranice, kdy už je neovládáme my, ale ony nás?

Naším cílem je co největší účast ve výzvě, zapojení studentů, učitelů a celého personálu školy – proto řekni o výzvě všem svým spolužákům, diskutujte a motivujte se navzájem.

Zaujala tě výzva? Přidej se k nám a zapiš své jméno při vyplňování dotazníku v rámci výuky IKT. Více informací poskytne Ing. Andrea Bartůňková v kabinetě ve druhém patře.

denoffline

Člověče, odpoj se!

Pokud jste na Polygrafce déle než dva roky, možná si vzpomenete na nezvyklou výzvu s názvem „POLYGRAFKA OFFLINE“. Tato výzva prolétla naší školou ještě předtím, než nás covid všechny uzavřel v našich domovech, bylo to v listopadu 2019. Co se dělo v listopadu 2020, si asi ani nechceme připomínat. To jsme byli totiž opět uzavření a veškeré vzdělávání se konalo přes obrazovky našich digitálních zařízení. Ale teď jsme tu. Je listopad 2021 a prozatím se nejen naše škola, ale celé české školství drží zuby nehty v celku.

Co si takhle výzvu zopakovat? Co takhle na jeden den vystoupit z toho rychlíku, nechatovat, nesdílet, nekomentovat, nevysílat, nedělat nic z toho. Pro mnohé z vás je možná takový den nepředstavitelný. Možná vás znervózní už jen ta představa. Možná to s vámi ale ani nepohne. Ptáte se sami sebe: „No a co? Jeden den je jen jeden den, co to změní?“ nebo: „Proč bych něco takového vůbec dělal, k čemu to slouží?“

Odpovědi může být vícero, ale s jistotou můžu říct, že výzva nemá za cíl komukoliv tvrdit, že jsou moderní technologie, potažmo sociální sítě, škodlivé. Nebo snad že bychom se měli vrátit v čase a své telefony odložit k ledu. To ne, pojďme moderní technologie využívat dál, vždyť nabízejí tolik. Je to určitý komfort, možná i nezbytnost, řekli by mnozí. Ale ovládejme je vědomě a s rozmyslem, nedovolme, aby ovládaly ony nás! A právě v tom, jak to máme právě my a kdo koho vlastně ovládá, nám výzva může zcela jistě napovědět.

Tak se nebojte a společně se mnou a dalšími žáky, učiteli, mistry se prostě odpojte!

A. Bartůňková

**Přidej se a řekni
o výzvě lidem ve svém okolí.
Máš přátele na jiných školách?
Pozvi je, ať se přidají.**

**Bruslím, bruslíš,
bruslíme aneb
POLYGRAFKA
na ledě**

**Kdy? Každé pondělí od 15.00 hodin! Kde? Zimní stadion v Rumburku.
Proč? Pohyb je zdravý, pokud jsi z Polygrafky,
máš to zadarmo a naučíš se bruslit.**

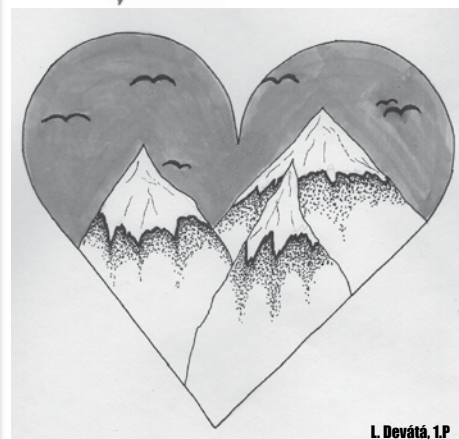

**Ukázky žákovských prací z hodin
odborného kreslení**

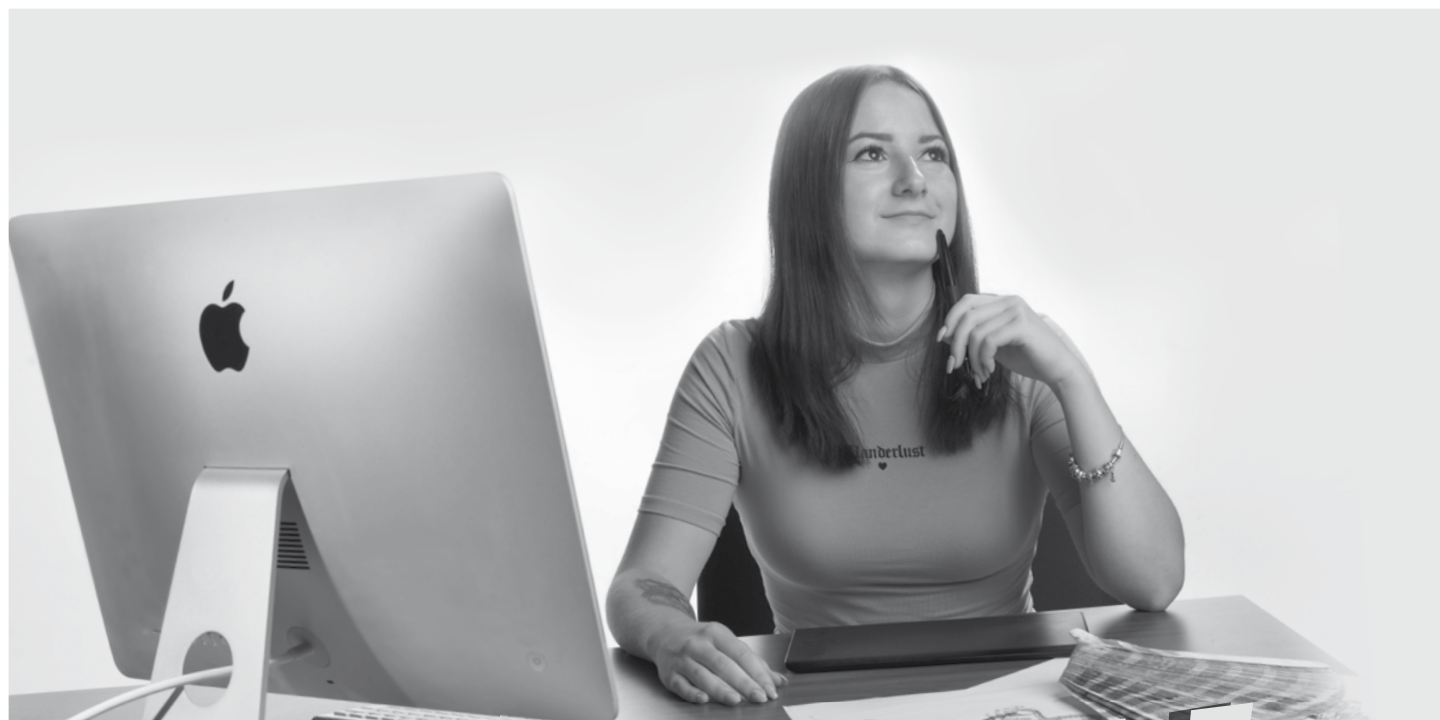
Font písma podle J. Novotného ze 4.S

J. Novotný, 4.S

L. Devátá, 1.P

POLY GRAFKA

STŘEDNÍ ODBORNÁ ŠKOLA
MEDIÁLNÍ GRAFIKY
A POLYGRAFIE

RUMBURK

www.sosmgp.cz

**DNY OTEVŘENÝCH
DVEŘÍ**
[09. 12. 2021]
[13. 01. 2022]

STUDIJNÍ OBORY
[zakončené maturitní zkouškou]
GRAFIK PRO MÉDIA
TISKAŘ NA POČÍTAČOVĚ ŘÍZENÝCH STROJÍCH

UČEBNÍ OBORY
[zakončené závěrečnou zkouškou]
GRAFIK - TISKAŘ - KNIHAŘ

BEZEVŠEH

■ **Vydává a tiskne:** SOŠ mediální grafiky a polygrafie Rumburk v nákladu 800 kusů. ■ **Redakční rada:** Mgr. I. Šabatová (ŠA), Mgr. Bc. J. Uher, Bc. L. Obergruberová (Jo), I. Šabata (iša), Mgr. F. Stojaník (fis), Ing. A. Bartůňková, D. Alešová (Donny), K. Procházková (Kamila), E. Vlková (emm), M. Horák (MH), A. Kroutilová (annie) ■ **Externí spolupráce - kresby:** Š. Makovská (Šéry) ■ **Webové stránky:** R. Liščák ■ **Technické a grafické zpracování:** I. Šabata